

Frančiškov prijatelj

Odrešenje

4
2024

8

13

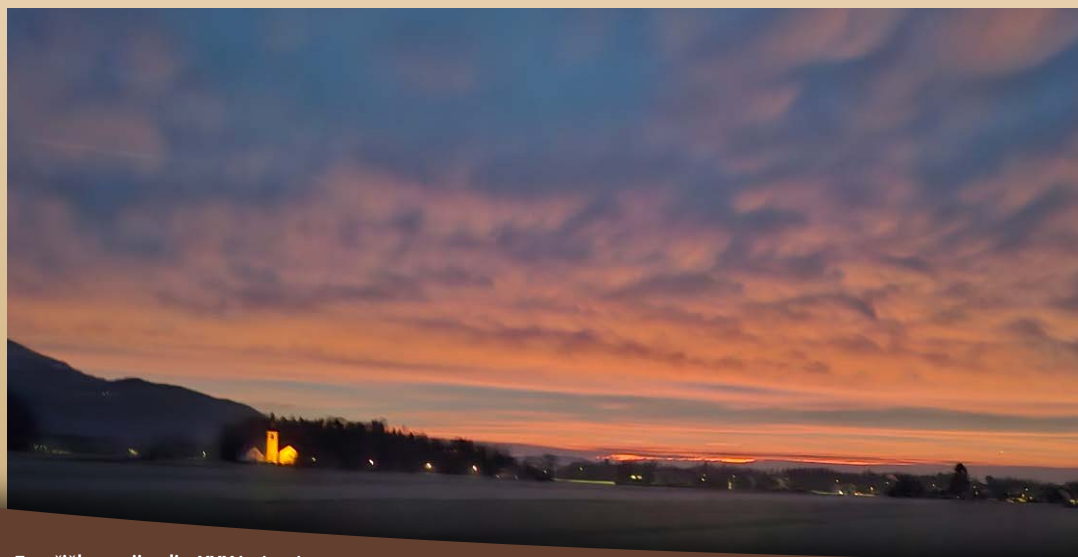
20

35

Vsebina

UVODNIK.....	3	MOZAIK.....	20
Odrešenje		MOLITVENA NAVEZA	26
BOŽJA BESEDA	4	Deževen dan	
OB IZVIRU	5	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	28
»Izpolnjeno je.« (Jn 19,30)		Odrešenik sveta, ki si nas s svojim križem odrešil	
OB SVETEM PISMU	6	Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	30
Vsi konci zemlje bodo videli odrešenje (Iz 52,10)		Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	32
TEMA: ODREŠENJE	7	BRAT KAPUCIN.....	35
Sprejeti odrešenje		Brat Roberto Pasolini	
INTERVJU: ANA KOSTANJŠEK.....	9	POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI.....	36
Prostovoljstvo v LjubHospicu		Kakšen je moj odnos do spolnosti?	
POKLICAL SI ME.....	13	NOVI SVETNIKI.....	38
Sestra že od začetka		Br. Alojzije Palič	
ZNAMENJE ČASA.....	14	KNJIGA	39
Žarki upanja		Vešček	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	15	FILM	41
Daješ mi milost, da sprejemam tvoje odpuščanje		Speči psi	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	16	OBVESTILA.....	41
Vrh Ljubeljščice (Triangel) – 1704 m		Ali veš	
FO IN FRAMA.....	18	ALI VEŠ	42
800 LET JE MINILO.....	19	UJETO V OBJEKTIV	43
Himna radosti, pesem »odrešenja«?			

Frančiškov prijatelj • XXX/4 (234) • 2024

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
naslov uredništva: Frančiškov prijatelj, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rc.kc.si
revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki • grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Odrešenje

Z veseljem vas pozdravljamo v novi številki Frančiškovega prijatelja, ki prihaja med nas v adventnem času, obdobju pričakovanja in priprave na največji dar – rojstvo našega Odrešenika. Ob prebiranju te revije želimo, da bi našli trenutke miru, premisleka in poglobljanja v skrivnost odrešenja, ki ga je Bog pripravil za vse nas.

Odrešenje je dar, ki ga je Jezus uresničil na križu in z vstajenjem. Križ, ki je bil simbol trpljenja, je po Kristusu postal znamenje zmage nad grehom in smrtjo. Njegovo vstajenje pa je prineslo upanje in novo življenje vsem, ki smo pripravljeni odpreti srca za Božjo ljubezen. Morda je težko razumeti, kako globoka je ta skrivnost, a pogosto jo lahko doživimo na zelo osebni način.

Neki prijatelj je dejal: »V nekem obdobju življenja sem se soočal z občutkom izgubljenosti – z občutki krivde, dvoma in teže, ki se je zdela prevelika za nositi. Takrat sem se po dolgem času usedel k molitvi, kar sprva ni bilo lahko. Toda v tišini, ob premišljevanju Kristusovega križa, sem začutil, da moje breme ne pripada samo meni. Jezus je že nosil to težo na križu – zame in za vse nas. Ta trenutek ni bil čudežen v zunanjem smislu, a je prinesel notranji mir, ki ga od takrat nosim v sebi kot znamenje, da Bog nikoli ne zapusti svojih otrok«.

Sv. Frančišek Asiški je odrešenje doživljal kot globoko osebno izkušnjo Božje ljubezni in usmiljenja. Ko je spoznal svojo grešnost, ga je Jezusov križ pritegnil k popolni prenovi življenja. Zlasti pred križem v cerkvi sv. Damijana je Frančišek začutil Jezusov klic in ljubezen, ki ga je osvobodila sebičnosti in mu dala novo poslanstvo.

**Vzravajte se
in dvignite glave.**

Frančišek je odrešenje razumel kot hojo za Kristusom, ki je na križu pokazal skrajno ponižnost in ljubezen. Zato se je odpovedal bogastvu in živel v popolni preprostosti ter služenju drugim, da bi posnemal Kristusa. Odrešenje je zanj pomenilo ne le osebno osvoboditev, ampak tudi klic, da druge vodi k Božjemu usmiljenju.

Odrešenje je osebno povabilo. Je priložnost, da prepoznamo Božjo navzočnost sredi naših preizkušenj, in da s hvaležnostjo sprejmemo, kar je Jezus storil za nas.

Tudi v tej številki naše revije vas vabimo, da skozi članke in razmišljanja poiščete navdih, kako sprejeti in živeti dar odrešenja v vsakdanjem življenju.

Ko se pripravljamo na Božič, naj nas vodijo misli o luči, ki premaguje temo. Povabimo Jezusa v svoja srca in domove ter prisluhnimo Njegovemu glasu. Bodimo luč tudi za druge – s prijazno besedo, iskrenim odpuščanjem in sočutjem do tistih, ki jih življenje preizkuša.

Naj bo ta božični čas priložnost za notranjo prenovu in za poglobljen odnos z Bogom. Vesel in blagoslovljen ter polno lepega v letu 2025.

br. Vlado Kolenko

Ko je Jezus vzel kisa, je rekel: »Izpolnjeno je.« In nagnil je glavo in izročil duha.

Jn 19,30

»Izpolnjeno je.« (Jn 19,30)

Ko sta se Trent Dabbs in Kate York odzvala povabilu Josepha Pensaka and Isaaca Wardella, ustanoviteljev medkonfesionalnega projekta slavnice glasbe, sta prva k sodelovanju pritegnila še Leigh Nash in Kevina Bevila. Neprecedenčnost tega sodelovanja je v tem, da nihče od štirih povabljenih nima zgodovine slavnice, ali kakršne koli druge povezave s krščansko glasbo. In včasih se Božja hudomušnost poigra in nam ravno preko poganov zapoje Resnico. Četvorka je namreč prispevala vokalni del pri pesmi *It is finished*, na leta 2009 izdani kompilaciji z naslovom: *Pridi, o Duh!*

Prve vrstice pesmi opisujejo dogodek Jezusovega križanja in njegov poslednji izdih, kar povzema tudi naslov povedi, ki jo potem odpevajo skozi celotno kompozicijo: »Dopolnjeno je, dopolnjeno! Kaj bi mogli še mi narediti?« (op. dodati). Kaj le? Bog Oče je dal Sina in ta je plačal ceno zate! Vse je poplačano! Nobenih odprtih postavk, nobenega pufa, nobenega obroka. Morda je to najgloblja resnica, ki jo je hkrati najtežje sprejeti. Ta kratek stavek na ustih druge Osebe Presvete Trojice pove vse. Njegovo poslanstvo na Zemlji je dokončano; odrešenje je dopol-

njeno; odrešen si. Odrešena! Odrešen sem! Resnično, mi smo že odrešeni! Od tu naprej, dokler smo še v vezeh tega sveta, gre samo še za vprašanje vere, koliko tega sprejmemo. Jezus je, preden je dopolnil Očetov načrt, že odrešil koga lastnih okovov, takih in drugačnih in ob tem preroško izjavljal: tvoja vera te je rešila. Kar nekaj je teh besednih zvez prišlo iz Jezusovih ust.

Pomeni, da mora vera postati moja, osebna, zasebna! Moja, ki jo lahko delim, pravzaprav je slednje dobrodošlo, ampak še vedno je čisto moja! Vera na moj način, v mojem stilu, intimno skrita, ki jo pozna samo midva z Jezusom. In ko greš v notranjo kamrico, da bi bil sam z Njim ti govori: moj si! Odkupil sem te za visoko ceno. Svoboden si. Odrešen! Odrešen si, brat. Odrešena sva!

Frančišek na začetku svoje poti blazni od lepote in ga preveva stvarstvo, vendar tudi tišči grešna preteklost in misli, da mu vse pač ne bo odpuščeno. S svojimi brati se je 1208 zatekel v bližino benediktinskega samostana nad rietsko dolino, kjer je srečal Božje usmiljenje in spoznal, da sam ni mogel nič več dodati. Samo tako je mogel zaživeti življenje, ki ga zdaj poznamo. Kje je tvoj Ru Pòju, kakor lokalci imenujejo Poggio Bustone? Od tu naprej je vse drugače!

br. Luka Modic

Vsi konci zemlje bodo videli odrešenje (Iz 52,10)

Odrešitev je beseda, ki je v slovenščino prišla k nam nekje v 14. stoletju iz latinskega glagola *solvere* ali pa tudi *liberare*. Čeprav se v slovenščini v začetku bolj uporablja beseda *rešitev*, se kasneje izoblikuje tudi *odrešitev*. Pravzaprav v smislu rešitve bolj ustreza beseda *solvere*, ki pomeni rešiti, saj *liberare* pomeni osvoboditi, osvobajati. Ko pa pomislim na razsežnost besede *odrešitev* v svetopisemskem smislu, bosta kar obe dokaj ustrezni.

Že v Stari zavezi nas Sveto pismo seznanja z Gospodovim odrešenjem, največkrat v povezavi s pravičnostjo, pravilnim, pravim ravnanjem. Gospod obljublja, da kdor se bo ravnal po zapovedih, bo hodil po pravih potih, temu bo Bog pokazal odrešenje (knjiga psalmov in pa predvsem Izaija). Morda zaradi tega pravi Jezus ženi, ki jo sreča v Samariji pri Jakobovem vodnjaku, ko jo prosi za vodo: »Vi častite, česar ne poznate, mi pa častimo, kar poznamo, kajti odrešenje je od Judov.« (Jn 4,22) (Vemo, da v tem odlomku Samarijanki obljublja žive vode večnosti. Ne bo potrebno čakati na pravičnost, ker bo on tisti, ki bo pokazal pot odrešenja.) To svojo izjavo nadgradi, ko zavrne hrano, h kateri ga vabijo učenci: »Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo.« (Jn 4,34) To lahko razumemo tudi tako, da se je doba odrešenja začela že v Stari zavezi, torej pred mnogimi stoletji, praktično od začetka stvarjenja, z Njim pa se bo ta čas dopolnil, kajti on je Mesija – Odrešenik. Zanimivo v tem odlomku je tudi to, da se žena, ki je povrh vsega še Samarijanka (dva negativna atributa neke osebe v tistem času za možnost razumevanja odrešenja), zave Njegove posebne vloge v

odrešenju in povabi ostale prebivalce Sihárja v to zavedanje. Učenci pa, ki ga že nekaj časa spremljajo, ga

poslušajo, doživljajo njegove čudeže na lastne oči, ostajajo nekako nedojemljivi, včasih se mi zdijo kar ne-umni, da, prav to, ne-umni. Imajo ves čas pred nosom in kakor da se jim še niso odprle oči uvida, kdo Jezus v resnici je.

Seveda moram priznati, da to ni nič kaj ne-navadnega, mislim to, da ljudje kar ne doumemo veličine nečesa ali nekoga, pa čeprav imamo to pred nosom. Morda se celo spotaknemo ob resnico, pa smo še kar naprej zaslepljeni. Ko tako razmišljam o današnjem svetu, se mi zdi, da je to povezano z vse večjo egocentričnostjo posameznika, ki je vedno bolj usmerjen v doživljanje samega sebe, v razmišljanje o samem sebi, svojih problemih in svoji lastni veličini, ki pa je nemalokrat obrambni mehanizem lastne ranjenosti, lastne negotovosti, saj ta posameznik tudi ne priznava nikogar zunaj sebe, ki bi ga sprejemal za vodnika svojega življenja. Nekako kompas ponori, ne najde prave smeri. Žal smo tudi verniki včasih taki egocentriki, prepričani v svoj prav in gremo tako daleč, da za merilo našega obstoja in življenja ne priznavamo niti Tistega, v katerega naj bi verovali.

Pa vendar me Bog v vsej svoji ljubezni in milosti rešuje in osvobaja – me odrešuje.

Imamo pa vsako leto možnost popravnega izpita, večkrat na leto. Že takoj v začetku sta advent in božič – sveta časa za spoznavanje in sprejemanje Jezusa za svojega Odrešenika:

/.../ jeft *jim* taiftu Jagne Boshie, kateru ima offranu biti sa odresheine tiga Sveita | de bi sa odreisheine vashih dush krishan bil | sa odresheina celliga Svejtà /.../ (v Janez Svetokriški)

Lea Bric

Sprejeti odrešenje

Najstarejša znana velika pesnitev je Ep o Gilgamešu. Nastal je pred 4.000 leti. Govori o mlademu, uspešnem kralju, ki je kljub vsem uspehom soočen s svojo nepopolnostjo in minljivostjo. Zato se odpravi na pot. Pesnitev govori o premnogih junaških podvigih, ki jih Gilgameš prestane, pa tudi o porazih in novih priložnostih. Vse v iskanju odrešenja, v iskanju nesmrtnosti.

Ni pa bil Gilgameš edini, ki je iskal nesmrtnost. V antični književnosti srečamo premnoge junake, ki so želeli ukaniti smrt. Gotovo ste že slišali za Orfeja, ki je želel iz podzemlja smrti rešiti ljubljeno Evridiko. Vendar mu je spodletelo. Tako kot vedno spodleti človeku, če želi sam priti do odrešenja. Preprosto se človek sam zaplete v svojo človeškost in si odrešenje zapravi z ošabnostjo, dvomi, preračunljivostjo ...

Bolj kot so se ljudje zavedali svojih stisk in tega, da niso samo od tega sveta, ampak da v sebi nosijo tudi presežno, bolj so hrepeneli po odrešenju. Da bi bilo konec zemeljskih stisk, trpljenja, smrti ... Vedno, ko so se obrnili na Boga, je ta uslišal njihove stiske in jim pomagal. V Svetem pismu kar mrgoli od takih

Božjih rešitev, vse od Noetove barke, rojstva potomstva, rešitve iz suženjstva, vode v puščavi, mane, rušitve obzidja ... in še bi lahko naštevali.

Vseeno pa so vsi ti Božji posegi v zgodovino odrešenja bili samo napoved nečesa večjega. Prav v teh posegih Boga, so preroki prepoznali večjo napoved. Napoved dokončnega odrešenja za vse. Začeli so napovedovati Odršenika. Niso vedeli koga pričakovati, zato si je vsaka skupnost prihod Odršenika predstavljala po svoje. Eni so si ga predstavljali kot vladarja, ki jih bo z vojaško močjo odrešil zatiralcev. Drugi so predstavljali nekoga, ki bo prinesel blagostanje in zdravje za vse ljudi. Le redki pa so pričakovali tako, kot je prerokoval Izaija, da bo devica rodila Emanuela (Iz 7,14).

V resnici pa se prav v imenu Emanuel skriva vsa skrivnost odrešenja. Samo ime pomeni »z nami je Bog«. Ali ni res, da je vse kar so iskali ljudje skozi celotno zgodovino bilo, da bi se čutili blizu Bogu. Ali niso gradili ogromnih templjev prav zato, da bi s svojim čaščenjem dobili bogove oziroma Boga na svojo stran? Ali niso opravljali nešteto daritev prav zato, da bi bili všeč Bogu? Lahko rečemo, da je v človeško DNK vpisano, da je človeku najboljše v navzočnosti Boga.

Z Jezusovim prihodom na svet, se pehanje za tem, da bi bili Bogu povšeči, prekine. Ni potrebe, da mu ugajaš z dolgimi, slavnostnimi in na žalost prevečkrat praznimi molitvami, hinavskimi daritvami ... Jezus na to večkrat opozarja pismouke, farizeje in saduceje, ki so te prakse s pridom izkoriščali tudi v lastno korist. Jezus pokaže, da je samo ena pot odrešenja in to je pot ljubezni. Sprejeti, da Bog človeka tako zelo ljubi, da nam postane enak in daruje samega sebe v naše odrešenje.

Z bratom Placidom imava večkrat pogovore o njegovih letih v Afriki, v misijonih. Nekoč je beseda nanekla tako, da sem ga vprašala,

zakaj Afričani, ki imajo tako drugačen pogled na svet kot mi, sprejmejo krščanstvo. Njegov odgovor je bil, ker je za njih s sprejemom krščanstva konec iskanja naklonjenosti Boga. Dobijo zagotovilo, da jih ima Bog rad, da jim odpušča, da so odrešeni ... To velja tudi za nas. Pa se tega zavedamo?

Zdi se mi, da je sprejeti to neverjetno Božjo ljubezen včasih tako težko. Samo ozrimo se na december. Kaj smo naredili iz meseca, ko naj bi se pripravljali na praznik učlovečenja Boga? Raje kot se poglobiti v Božično skrivnost, tekamo po trgovinah in iščemo popolno božično darilo. Namesto, da bi se ozrli vase, se odpravili k spovedi, se spravili z bližnjimi, čistimo domove in jih želimo najboljše okrasiti. Naj se svetijo domovi, ulice, trgi... ne pa naša notranjost. Zakaj ravnamo nasprotno kot je potrebno?

Ustavimo se! Pa naj bo to v decembru ali kateremkoli delu našega življenja.

Dragi brat, draga sestra! Odrešen si in ljubljen! Sprejmi to!

Kristina Vrčon Jejčič

Prostovoljstvo v LjubHospicu

Ali se nam lahko predstavite?

Sem Ana Kostanjšek, žena in mama treh otrok. Magistrirala sem na Ekonomski fakulteti in delam že več let v Pozavarovalnici Sava, d.d. Svoj prosti čas rada preživljam z družino. Svoj mir najdem tudi med tekom ali pohajkovanjem po gozdu in gorah, ali pa preprosto na svojem vrtičku. Prav posebno zadovoljstvo in preživljanje prostega časa pa mi predstavlja prostovoljstvo, ki ga opravljam v Ljubhospicu.

Kaj vas je navdušilo, da ste postala prostovoljka v tej ustanovi?

Približno tri leta nazaj sem prebrala knjigo *Odprto srce* avtorice Urške Lunder, ki je zdravnica paliativne oskrbe. Knjiga me je močno ganila. Ob branju sem razmišljala o tem kako velik blagoslov je lahko za nekoga, da lahko spremlja umirajočega. V meni se je prebudila neka tiha želja, ki pa je nisem jemala resno, vse dokler se nisem naslednjo pomlad udeležila seminarja *Osebni dnevnik*,

ki ga je vodil pater Silvo Šinkovec. Bila sem v težkem obdobju in tam se mi je izrazito postavilo vprašanje, kaj je bistvo življenja. In prvo kar mi je prišlo na misel je bilo to, da lahko ta odgovor dobim ob umirajočih. Te želje nisem mogla več zatajiti. Že čez nekaj dni sem pisala prošnjo za prostovoljstvo v Ljubhospic.

Kakšni so bili začetki? O čem ste razmišljali, ko ste se pripravljali na to poslanstvo?

Najprej sem imela intervju z osebjem Ljubhospica, nato smo vsi izbrani šli čez uvajanje. Čeprav je šlo le za predavanja in nismo imeli še stika z umirajočimi, me je vse to že zelo ganilo. Vedela sem, da sem na pravem mestu, vendar pa sem šele takrat začutila močan strah pred vsem tem. Nisem bila prepričana, če bom vsemu temu kos. Bala sem se, kakšne ljudi bom videla na posteljah. Spraševala sem se, ali bom lahko videla v njih nekaj več, kot le umirajoče telo. Bala sem se, da bi naredila

kaj narobe. Dvomila sem, da jim lahko nudim kakršno koli pomoč. Že na predavanjih sem imela vse solzne oči od ganjenosti, in nisem si predstavljala kako bo šele, ko bom prišla v stik z umirajočimi. Če zdaj pogledam za nazaj se lahko samo nasmejem vsemu temu. Ugotovila sem, kako veliko nekega strahu nosimo ljudje v sebi. Realnost, je bila hvala Bogu popolnoma drugačna. Ko sem dala čez uvajanje, smo imeli še zadnji razgovor, s katerim se je nato naredil nek zaključek in izbira prostovoljcev. Priznam, da sem se zelo bala prvega koraka v zgornje nadstropje, prav tako prvega koraka v sobo umirajočega. Sedaj lahko rečem, da je bil ves strah odveč. Vesela sem, da sem ta strah premagala in se nisem prej ustrašila ter zbežala, kar bi me prikrajšalo za mnogo pomembnih izkušenj, ki jih doživljam kot prostovoljka.

Ali imate pri tem kakšnega mentorja, ki vas spremlja in vam pomaga?

Imamo glavnega mentorja prostovoljcev na katerega se lahko vedno obrnemo z vprašanji, predvsem pa imamo sodelavce Ljubhospica: od medicinskih sester, socialnih delavk, do zdravnic, kjer lahko vprašamo karkoli nam roji po glavi. Četudi pride do težjih situacij, so mi res vedno v močno oporo. Nimam slabih izkušenj s sodelavci. Res sem jim močno hvaležna za vse kar mi dajo, pa naj si gre za osebni ali strokovni nasvet. Imamo tudi mesečno srečanje prostovoljcev, kjer lahko podelimo svoje izkušnje in nam je tako še lažje.

Kako se približate umirajočemu? Kako sploh pridete v sobo in začnete pogovor?

Vsako srečanje je nekaj edinstvenega. Tu ni posebnih pravil. Že, ko se peljem proti hiši Ljubhospic je zame pomembno, da sem v tišini in molitvi. Takrat se priporočam Jezusu naj me vodi. Ko pridem v hišo, me nekdo od zaposlenih sprejeme in mi preda vse

potrebne informacije o uporabnikih, kamor sedaj grem. Potem pa ni več nekih posebnih pravil, pristopam po navdihu. Poskušam, da bi se srečala z vsemi umirajočimi, ki so takrat prisotni v hiši, vendar to ni pravilo, in včasih to tudi ne uspe. Če je le možno, si vzamem toliko časa za umirajočega, kolikor ga pač tisti trenutek potrebuje. Kot prostovoljka sem se predvsem naučila to, da poskusim začititi drugega. Mogoče nekdo potrebuje pogovor, ali pa kakšno spodbudno besedo, mogoče samo poslušanje ali pa samo mojo navzočnost. Včasih pa ta oseba potrebuje tudi mir in trenutke s samim seboj in takrat je moja naloga, da se umaknem. Umirajoči so moj kompas. Ob njih se učim sprejemanje drugega. Res sem hvaležna vsakemu posebej, ki me spusti k sebi.

O čem govorite z umirajočim, o čem se radi pogovarjajo z vami?

Tukaj ni pravila. Tu velja: 100 ljudi, 100 različnih situacij. Vedno me zanima kakšno je bilo njihovo življenje in kakšni so bili njihovi odnosi, še posebej z najbližjimi. Priznam, da z največjo pozornostjo poslušam življenjske zgodbe.

Ali se vas kdaj njihove zgodbe tudi dotaknejo?

O ja, prav gotovo. Zato sem tu. Če se me vse to ne bi dotaknilo, bi bilo prostovoljstvo brez pomena. Težko je sploh opisati kako me ta srečanja notranje bogatijo. Skupaj se jokamo, se smejemo, žalujemo, hrepenimo, molimo, se objemamo ali pa samo preprosto smo drug ob drugem. Smo dragoceno darilo drug drugemu. Seveda nekatera srečanja še posebej „pritisnejo“ na kakšno občutljivo točko, za katero mogoče še veš ne, da jo imaš. To so dragoceni trenutki. Prav iz teh trenutkov se lahko še več naučim o sebi in o drugih. Umirajoči, so moji učitelji. Prišlo je tudi do situacij, ko sem si kaj očitala. Mogoče sem želela pri nekemu „kaj premakniti“, ali pa preprosto, da bi mu dala več, pa v tistem trenutku nisem bila zmožna, ampak sedaj vem, da pač mogoče to tisti trenutek ni bilo bistveno, ali pa, da mu bo to lahko dal nekdo drug, ki bo prišel za menoj. Osebe in prostovoljci Ljubhospica so krasni ljudje in ravno naša raznolikost pomaga pri takšnih situacijah.

Ali vas kdaj kakšna oseba tudi povsem zavrne? Kaj naredite takrat?

Seveda, se je to že zgodilo. S tem se ne obremenjujem. Spoštujem njihovo voljo in če začutim, da sem odveč, odidem iz sobe. Ob njih sem se naučila prepuščanja, da ni vse na meni. Je pa res, da sem tudi že začutila kdaj, da moram vztrajati. Poslušala sem svoje srce in izkazalo se je, da sem naredila prav. To pa je tisto najlepše, ko ti mogoče uspe podreti neke zidove. Včasih sploh ni potrebno, da bi ti za to dali potrditev, ampak preprosto vidiš v njihovem pogledu. To so res topli pogledi, ki se jih ne da opisati. Nekateri pogledi se mi zdi, da se ti vtisnejo za vedno v srce.

Ali je vaša vera pomembna za takšne pogovore in kako jo vključite vanje?

Vera me rešuje. Kaj bi brez nje, ne vem? Vera je lahko krasna iztočnica za pogovor, pa vendar ne vedno. Prilagajam se uporabniku. Umirajoči so različnih veroizpovedi ali pa sploh niso verni, in vse to spoštujem. Vseeno to ne pomeni, da se potem o veri ne pogovarjamo z njimi. V bistvu včasih skupaj pridemo do bistva in je to potem še toliko lepše. Je pa včasih sam Božji blagoslov spremljati ljudi po opravljeni spovedi. Spomnim se, da sem imela enkrat izredno priložnost srečanja z gospo po opravljeni spovedi in videti, kako močno jo je zaznamovala. Priznala mi je, da je šele sedaj začela razmišljati o grehah, ki jih je naredila pred leti, v mladosti.

Kako vaši pogovori z umirajočimi pripomorejo k njihovem umirajočemu odrešenju?

Zaposleni in prostovoljci nismo nikakršni odrešeniki. Smo samo tam za njih. Včasih v tišini, molitvi, pogovoru, ali pri lajšanju bolečin, zagotovo pa smo ob umirajočim lahko v veliko pomoč pri njihovem odhodu. Jaz občutim, kot da imajo veliko vlogo, kako bodo odšli oni sami, vsaj do takrat, ko so še pri močeh. Zato se mi zdi pomembno, da izzovemo kakšno pomembno temo pri umirajočem,

ki bi mu mogoče omogočala lažji odhod na drugi svet. Ko takole opazujem umirajoče, bi lahko rekla, da je najlepše opazovati tiste, ki so sprejeli svoj odhod, ter so pomirjeni sami s seboj. Mislim, da je eno veliko odrešenje za umirajočega človeka takrat, ko se neha boriti proti bolezni, ko sprejme tisto, kar mu je namenjeno.

Ali vas je smrti strah? Kaj naredite ob smrti?

Verjetno bi lagala, če bi rekla, da me ni strah smrti. Da, bila sem že prisotna, ko je nekdo pred mano umrl. Mislim, da si najprej sploh nisem priznala, da je umrl, čeprav sem slišala zadnji izdih. Kar sedela sem tam. Nekaj časa potrebuješ, da dojameš, nato pokličeš zdravstveno osebje. Ko mi je sestra predlagala, da bi ga skupaj umili in preoblekli, nisem mogla odkloniti. Da sem to lahko naredila, sem najprej prosila, da malo v tišini postojim ob njem, se ga počasi dotaknem, potem pa je presenetljivo vse steklo, kot da bi to že kdaj delala. To je poseben dogodek in ob tem čutiš nekakšen blagoslov. Vedno pokojne lepo uredimo pred prihodom svojcev. Na mizico ob pokojnem dodamo tudi kakšno rožico, angelčka, ali pa kak njegov ljubi predmet. Zdi se mi res pomembno, da sam postopek naredimo z globokim dostojanstvom do osebe.

Ali tudi vam ti pogovori kaj koristijo za vaše odrešenje? Kako pa ste vi obogatili s temi srečanji?

Absolutno. Iz teh srečanj se vračam domov z velikim bogastvom. Ob umirajočih, hočeš nočeš, prideš tudi v stik s samim seboj. Spoznanja, ki jih dobiš tukaj niso le lepa, ampak znajo biti tudi težka in boleča. Jaz v njih vidim ta spoznanja kot priložnost, da se zazrem vase, v svoje delovanje in odnose, ki jih imam z bližnjimi. Zame je to velika šola, in upam, da tudi možnost za popravni izpit. Ne vem

kakšna pot me čaka na koncu, ampak vem, da v stiku z umirajočimi odkrivam tudi tiste dele sebe, ki jih sicer nikoli ne bi, če nebi bila tukaj. Učim se spuščanja, oziroma še bolje rečeno prepuščanja. Zavedam se, da je to velik ključ do odrešenja, ampak priznam, da se tega šele učim.

Kaj vas posebej nagovarja v teh dneh v LjubHospicu?

Med zadnjimi obiski se mi je v spomin vtisnil mlajši gospod, ki sprva ni pokazal neke pripravljenosti za srečanje. Ni mogel več govoriti, meni pa se je nekako zdelo, da neuspešno poskušam priti v stik z njim. Hotela sem že oditi, ampak nekaj v meni mi ni dalo miru. Začutila sem, da moram vztrajati. Moje misli so bile: „Ne bom te pustila tukaj samega. Pokazala ti bom, da mi je mar zate.“ In to sem res naredila. Mogoče moj prvi pristop res ni bil posebej posrečen. Nisem vedela, kaj pričakovati, ampak na koncu sem dobila potrditev, in tisti topel pogled hvaležnosti, da sem ob njem. To mi je sedaj lahko tudi nekakšno vodilo v vsakdanjem življenju. Zato pravim: „Ne obupajmo drug nad drugim!“ Če ne drugega, pogledjmo drugega prijazno in pozdravimo vsakega, ki nam pride naproti. Mogoče nas je nekdo celo ranil, ampak poskusimo mu priti blizu, sicer nikoli ne bomo izvedeli, kaj se skriva za tistim oklepom.

Pogovarjal se je br. Dominik Papež

Sestra že od začetka

Ko gledam svoje življenje, vidim, da sem v resnici sestra že od samega začetka. Lepoto bratsko-sestrskih odnosov sem izkusila že v zgodnjem otroštvu, ko sem rasla ob bratu, ki me je enostavno oboževal. Ko se nama je rodila mlajša sestra, se je ljubezen, ki sem je bila deležna s strani sorojencev, pomnožila.

Starši me niso nikoli silili v cerkev. Spomnim se, da sem včasih namesto nedeljske maše izbrala risanke. Po prvem svetem obhajilu sem začela obiskovati otroški pevski zbor, postala sem tudi ministrantka. Od takrat naprej so bile svete maše zame zabava. Če na koru nisem klepetala ali se s prijatelji po tiho naskrivaj igrala, sem z oltarja opazovala svoje simpatije ali pa sem bila vsa blažena, ker sem stala ob njih. Božje besede tako nisem poslušala do konca osnovne šole, ko sem se končno nekoliko zresnila.

V času najstništva je Jezus zame postal dragocen prijatelj. V osmem razredu sem se pridružila skavtom in animatorjem. Name so močno vplivali zgledi ljudi, ki so živeli, kar so govorili. Ki so Boga vzeli zares. V gimnazijskih letih sem srečala veliko ljudi, ki so srečo iskali na napačnih mestih. Ob teh kontra zgledih so se moji veliki ideali utrjevali. Jasno mi je bilo, da je prava sreča drugače. Zame so bili v tistem času najdragocenejši konci tedna, ko smo si na mladinski skupini drug ob drugem napolnili baterije, ko se je v župniji veliko dogajalo, jaz pa sem se tam dajala na razpolago.

V času študija sem bivala v katoliškem študentskem domu. Na začetku sem mislila, da bomo v domu drug drugega podpirali pri hoji za Jezusom, da se bomo skupaj trudili živeti čimbolj nebeško. A kmalu sem uvidela, da je moja ljubezen do Jezusa posebna.

Ob koncu drugega letnika faksa smo s sestro in prijateljico želele teden počitnic preživeti skupaj. Naš prvi plan so bile počitnice na morju, a ker se to ni izšlo, smo se odločile za duhovne vaje v hribih. Tudi ta načrt smo ovrgle, saj smo pri študentski sveti maši slišale vabilo na romanje v Assisi z brati kapucini. Spogledale smo se in se prijavile.

Brez pričakovanj, le z upanjem, da bomo imele čim več svoje zabave, smo se na avtobusu usedle na zadnje sedeže. Ekipa treh bratov kapucinov in ene sestre FMM nam je kmalu postala všeč. Pritegnili so nas s svojo preprostostjo, iskrenostjo, sproščenostjo in smislom za humor. Ko smo se vozili proti Italiji, je eden od njih dejal, da Frančišek na romanjih v njegove kraje marsikoga prevzame in navduši. Sama pri sebi sem si mislila: »Super, a mene ne bo.« In temu sem trdno verjela.

V otroštvu sem spoznala sestre klarise, ki me s svojim načinom življenja niso nikoli pritegnile. Tu in tam sem spoznala še kakšno redovnico. Te so se mi vedno zdele dolgočasne. Predstavljala sem si, da življenje v samostanu nima nobene veze z igrivostjo, strastjo in veliko ljubeznijo. Dolge molitve in zaprtost v samostan me niso nikoli privlačile.

Na romanju se me je Gospod dotaknil tako močno, da tega nisem mogla več pozabiti. Spregovoril mi je preko lepote Njemu po-

svečenih, spoznal me je s Frančiškom, ki sem ga vzljubila kot dragocenega brata. V tišini, ki sem se ji sprva upirala, me je spravil do solz. Takrat sem mu odprla svoje srce še bolj na široko. Čeprav me je bilo ob pogovoru s sestro FMM strah misijonov in me je misel na odhod iz države stiskala pri srcu, sem začela slutiti, da je to moja pot.

V tistem tednu sem bila na pragu nebes. Počutila sem se tako domače. In od tistega tedna dalje je bilo zame vse drugače. Spoznala sem vedno več Frančiškovich, vedno več kapucinov in sester FMM, postala sem del Frame.

Misel o redovnem življenju sem dve leti hranila v svojem srcu, do mojega končnega »fiat« pa se je še marsikaj zgodilo.

Zdaj dobesedno prebivam v Gospodovi hiši. Čudim se nad tem, kako lepo Gospod skrbi zame. Čeprav moje srce ni očiščeno vseh človeških strahov, se veselim načrtov, ki jih ima Bog z mano. Najbolj pa se veselim dneva, ko bom prestopila prag nebes in se znašla v objemu Kralja.

Mojca Lesnik

Žarki upanja

V življenju dnevno iščemo rešitve za mnoge situacije, v katerih se znajdemo. Kdaj iščemo odrešenje? Takrat, ko smo v globoki temi svojega življenja, takrat, ko se nam zdi, da nas je zapustil celo Bog, takrat, ko izgubimo tla pod nogami ... Takrat, ko mislimo, da bi nas odrešila edino smrt, saj bi prekinila to zemeljsko trpljenje, hkrati pa močno hrepenimo po življenju tu in zdaj, ker je to vse, kar imamo in poznamo. Na kakšne bilke vse se opremo, ko hrepenimo po odrešenju?

Rak, s katerim se borim že dobrega pol leta, me je večkrat pripeljal do roba moči. Ko je telo zaradi kemoterapij postajalo vedno bolj šibko, so tudi misli šle v svojo smer, večkrat napačno, a v teh situacijah nad njimi izgubiš nadzor. To obdobje je bilo zame naporno v vseh pogledih, vedno pa je prinašalo žarke Upanja, da to ni ugasnilo. Večkrat me je vznemirila misel, da ti Bog naloži toliko, kot lahko neseš – več ljudi mi je to reklo in težko sem to sprejela. Ko sem bila čisto na tleh, ko sem padla pod težko križa, sem se spraševala, kakšen je ta Bog, da me tako kaznuje, zakaj to počne. Nešteto zakajev brez odgovorov.

Med ljudmi je toliko fraz, ki jih izrekamo vsepovprek – najbrž sem jih tudi sama, a ko si v težki situaciji, jih doživljaš drugače. Še vedno smo prežeti s tem, da Bog kaznuje, štrafa ... V najbolj trdi temi svojega življenja pa sem sama občutila in prvič izgovorila na glas: če me Bog kaznuje,

to ni moj Bog. Moj Bog je čista Ljubezen, ki me dviga, ki mi daje Upanje, ki me pobira s tal, moj Bog ni tisti, ki mi nalaga križ, ampak je tisti, ki mi ga pomaga nositi. To je bilo zame pomembno in veliko odrešenje, do katerega sem prišla preko pogovora z mojimi dragimi brati kapucini. In še ena misel prijatelja kapucina je bila odrešilna: »Mateja, ti se kar pogovarjaj, prepiraj z Bogom, On te ne bo nikoli zapustil.« Zagotovilo, da me ne bo nikoli zapustil, je bila prav tako velika odrešitev – ljudje zapuščamo drug drugega in tudi v času bolezni izgubiš marsikoga, pa nič hudega, pridejo tisti, ki so pravi in zmorejo ostati ob tebi. Čutim, kako se je moja vera prečiščevala v temi mojega življenja, v trenutkih, ki so se zdeli brezizhodni, je zasijalo veliko Upanje.

V bolezni res spoznaš Boga in prave prijatelje, če se le odpreš. V bolezni spoznaš tudi to, da Bog res deluje po ljudeh, to dviga in odrešuje, da smo drug drugemu lahko mali odrešeniki, seveda v ponižni hvaležnosti, da imamo skupnega Odrešenika.

Dragi bratje kapucini, hvala, ker molite za moje zdravje, hvaležna sem vam, ker ste na voljo za pogovore, spodbujate z mislimi, besedami in tudi dejanji. Prinašate Odrešenika in odrešenje v ta včasih tako temen in brezizhoden svet. Ko me mnogi vprašajo, kje črпам moč, jim povem, da v veri in ljudeh, po katerih Bog deluje. Hvaležna sem za vse vas, ostanite nam blizu in nam s svojo karizmo še naprej oznanjate Boga, ki je Ljubezen, in oznanjajte odrešenje, ki ga tako zelo potrebujemo.

Mateja Feltrin Novljan

Daješ mi milost, da sprejemam tvoje odpuščanje

Za spremembo, ali pa raje izjemo, me je namesto med pregledovanjem vodila in spisov navdih za tokratno pisanje našel v avtu med poslušanjem pesmi, ki bi se v prevodu imenovala Litanije zaupanja. Čudovito uglasbene litanije, v katerih molilec med naštevanjem strahov, ran, bolečin in grehov prosi Jezusa, naj ga odreši vsega tega. Ko se bližamo zaključku leta in bomo kmalu obhajali božič, praznik, ki ga je s posebno milostjo obdarjen praznoval tudi naš brat Francišek ob prvih jaslicah, naj nam bodo tokrat v spodbudo te misli, ki jih je morda v času svojega spreobračanja in radikalne žeje po hoji za Kristusom v srcu nosil tudi on. Prosimo Jezusa, da se tudi sami po Frančiškovem zgledu vedno znova spreobračamo in svoje zaupanje polagamo vanj, ki je edini, po katerem lahko prejmemo odrešenje in svobodo, da Bogu rečemo Oče in mu na ljubezen odgovorimo z ljubeznijo.

Bena Briški, OFS

*Prepričanja, da nisem vreden ljubezni,
strahu, da nisem dovolj dober,
lažnega prepričanja, da zmorem sam,
strahu, da bi me zaupanje vate osiromašilo,
odpora, da bi se te oprijel kot otrok,
odreši me, Jezus.*

Vem, da je tvoja ljubezen globlja od mojih grehov.

Vem, da si z menoj v mojem trpljenju in bolečini.

Vem, da so tvoji načrti veličastnejši od mojih.

Vem, da me nikoli ne boš pustil samega in v strahu.

Gospod, svoje zaupanje polagam vate.

*Prepričanja, da to življenje nima vrednosti,
sumničenja vsake tvoje besede,
strahu pred prihodnostjo,
jeze in krivde za mojo preteklost,
nevere v tvojo prisotnost in milost,
nemirnega samoiskanja in delovanja iz lastnih moči,
strahu, da me boš prosil za več, kot ti zmorem dati,
odreši me, Jezus.*

Jezus, zaupam v tvojo ljubezen.

Gospod, zaupam vate.

Ti me neprestano pestuješ.

Vedno skrbiš zame in me ljubiš.

Gospod, zaupam vate.

Vedno me slišiš in mi odgovarjaš.

Prisoten si v svoji Cerkvi.

Gospod, zaupam vate.

Moje življenje držiš v svojih rokah,

vem, da me ne boš pustil samega.

Gospod, zaupam vate.

Daješ mi milost, da odpuščam

in da sprejemam tvoje odpuščanje.

Gospod, zaupam vate.

*/avtor pesmi Thomas Muglia,
avtorica litanij s. Faustina Maria Pia/*

Posnetek na youtube:

Pot po nekdanjem smučišču pod Begunjščico

Vrh Ljubeljščice (Triangel) – 1704 m

Ker smo ponovno v zimski sezoni, ponovimo najprej nekaj osnovnih pravil za gibanje v gorskem svetu pozimi: nikoli se ne odpravljamo v hribe sami, na straneh ARSO spremljamo stopnjo nevarnosti snežnih plazov in se v hribe ne podajamo če je ta 3 ali več, uporabljamo plazovni trojček (žolna, lopata in sonda; uporabe se naučimo v tečaju, ki ga organizirajo planinska društva) ter dereze in cepin.

Vrh Ljubeljščice ali kot ga pogovorno imenujemo Triangel je vrh v Karavankah nad Ljubeljem in Zelenico, ki nam omogoča zelo lep razgled na severno stran Begunjščice,

tako da ni čudno, da je prav na tem vrhu postavljena tudi spletna kamera, ki jo lahko spremljamo na naslovu zelenica.info. Drugi razlogi zakaj je vrh zelo priljubljen pozimi pa so: pot nanj vodi mimo koč na Zelenici, ki je tudi pozimi odprta ob koncih tedna in kjer

Vrh s pogledom na Begunjščico

Merilne napave in kamera na vrhu

Razgled na Stol

Koča na Zelenici, Vrh Ljubeljščice v sredini, desno Spodnji Plot

bomo srečali veliko turnih smučarjev, vrh je enostavno dostopen, z visokim izhodiščem (Ljubelj, 1050m) kar nam omogoča, da se nanj odpravimo tudi v zimskem času sredi dneva.

Običajna pot nas vodi z Ljubelja, kjer je več parkirišč, preko nekdanjega smučišča, proti vmesni postaji žičnice, imenovani Vrtača. Na levi občudujemo mogočno Begunjščico. Pozor: upoštevajte oznake, ki večino zimskega časa prepovedujejo gibanje po cesti oz. servisni poti, ker je tam velika nevarnost snežnega plaz.

Od koč Vrtača naprej se začnemo vzpenjati proti koči na Zelenici, do katere rabimo uro in dvajset minut z Ljubelja, od tam pa krenemo v desno smer, bolj po občutku ob vlečnici kot po dobrih oznakah, kjer Vrh Ljubeljščice vidimo pred seboj ob malo nižjem Spodnjem Plotu, na katerem je križ in na katerega vodi zelo zahtevna ferata. Po travnatem pobočju, se vzpenjamo do sedla, od njega pa se usmerimo desno po grebenu in v nekaj minutah dosežemo Vrh Ljubeljščice. Pozimi je pot zaradi priljubljenosti vrha kmalu shojena, tako da se nam ni treba bati da bi bilo potrebno gaziti sneg.

Na vrhu so poleg kamere tudi merilne postaje, ki te spomnijo, da nisi daleč od civilizacije, prevzeli te pa bo čudovit razgled ne samo mnoge grape severne stene Begunjščice (najbolj izrazit in neposredno pred nami je Šentantski plaz, vidi pa se tudi Centralno grapo in druge), ampak tudi na druge bližnje vrhove, med katerimi izstopata Stol in Veliki vrh v Košuti.

Pozimi je sestop po poti dostopa, poletje pa omogoča tudi kakšno krožno turo čez greben Ljubeljščice in Povno peč.

Če si torej želiš krajše zimske nezahtevne kratke ture z vmesnim postankom v gorski koči je vrh Ljubeljščice prava izbira!

br. Matej Nastran

Izhodišče: Ljubelj
Višinska razlika po poti: 650 m
Vzpon: 1 ura 50 minut
Sestop: 1 ure in 30 minut
Zahtevnost: lahka označena steza

Pogled proti grebenu Na Možeh

Sestop proti Zelenici, zadaj Begunjščica

Sestop proti sedlu

Himna radosti, pesem »odrešenja«?

Na višku bolečin, ko se je Frančiška nemara že loteval obup, je na pomoč poklical Boga in prejel najbolj tolažilno od vseh mogočih milosti: zagotovilo večnega odrešenja: »Veséli se, mu je govoril notranji glas, ki se glede bistvenega nikoli ne zmoti, »veséli se, kot da si že del mojega kraljestva.« Tolažbo je sprejel kot najbolj otipljiv dokaz ljubezni, kar mu jih je Bog lahko naklonil tostran smrti. Odslej se lahko svet in hudič zaganjata vanj, kolikor hočeta, iz srca trpinčenega človeka je brizgnil krik veselja, o katerem nam je zapustil neminljivo pričevanje.

O Hvalnici stvarstva je bilo že veliko napisane. Velja za prvo pomembno pesem, napisano v italijanščini, ki se je takrat šele izvijala iz latinskih pleníc. Kot v vseh velikih svetopisemskih besedilih v njej najdemo ubrano ravnotežje med stavki, ki ga mnogi primerjajo z izmeničnim prhutanjem dveh mogočnih peruti.

Je pesem v celoti delo Frančiškovih rok? Je, kar zadeva navdih, zanos celotne duše, zveličane duše, ki že prepeva v Božji slavi. Obliko pa ji je dalo Sveto pismo, tretje poglavje Danijela, ki nam ga je tako sijajno posredoval sveti Hieronim in ki ga v hebrejski Bibliji ni najti. Spev govori o treh judovskih otrocih v Nebukadnezarjevi peči, ki sredi plamenov dvigujejo glas, ne da bi se jih ogenj dotaknil, in vabijo stvarstvo, naj slavi Gospoda. Podobnosti s Frančiškovo pesmijo so očitne, toda v primežu telesnih bolečin sta mu vera in ustvarjalni duh narekovala spremembo, ki je rodila čudovito hvalnico: vsako Božjo stvaritev naslavlja z bratom ali sestrom in jih vse skupaj vabi, naj zapojejo hvalnico radosti, vredno Svetega pisma.

Danijelovo besedilo obsega nič manj kot štiriintrideset vrstic; s pristnim pesniškim občutkom je Frančišek izbral osem Božjih stvaritev, najbolj domačih, nam najbližjih, ki jim podarja skoraj človeške lastnosti in jih nagovarja skrajnje vljudno in ljubeznivo. Naziv veliki brat podeljuje le soncu, gospodarju nad vsem stvarstvom, veter je le brat veter in tudi ogenj je le brat ogenj, kot bi bila le dva običajna manjša brata. Pred nami je poizkus prevoda izvirnega besedila treh kitic, s tremi navedenimi stvaritvami (sonce, veter in ogenj).

*Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi
posebno s soncem, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.*

Lépo je in v velikem sijaju žari.

Tebe, najvišji, odseva.

*Hvaljen, moj Gospod,
v bratu vetru in zraku,
v oblačnem in jasnem,
sploh vsakem vremenu,
s katerim ohranjaš svoje stvari.*

*Hvaljen, moj Gospod,
v našem bratu ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepek in močan.*

*{I. del prispevka - se nadaljuje}

Povzeto po knjigi: Green, Julien, 2023. Brat Frančišek,
Ljubljana: Družina.

br. Jožef Mezeg

Nova narodna koordinatorka Združenja Delavnice molitve in življenja

Člani Združenja Delavnice molitve in življenja (DMŽ), ki je v Sloveniji prisotno že 30 let in uči ljudi vstopati v osebni odnos z Bogom preko različnih načinov molitve, so izvolili novo narodno koordinatorko. Za naslednja tri leta je to postala Barbara Sosič, ki bo svojo funkcijo nastopila 1. januarja 2025.

Barbara Sosič je univerzitetna diplomirana etnologinja in profesorica angleščine, muzejska svetnica, predvsem pa velika molivka in zvesta prijateljica Boga. Ima globok čut za sočloveka in tisto, po čemer le-ta najgloblje hrepeni.

Zaposlena je v Slovenskem etnografskem muzeju, sprva kot dokumentalistka, nato pa kot kustosinja za kmečko gospodarstvo in promet. Njeno področje delovanja je raziskovanje kulturne dediščine kmečkega življenja in prometa, muzejska dokumentacija in digitalizacija muzejskega gradiva ter nesnovna kulturna dediščina.

Kot narodna koordinatorka DMŽ bo predvsem animatorka in pospeševalka molitvenega življenja in pobožnosti v Sloveniji. Skrbela bo, da bodo voditelji Delavnic molitve in življenja opravljali služenja, ki jih združenje nudi skupnosti, kot so: Delavnice za odrasle, mlade, mladostnike, otroke, Tečaji za zakonce, Srečanja Izkušnja Boga, kratki Svetopisemski tečaji, nagovori, dnevi evangelizacije ter Krogi molitve in življenja.

Novi narodni koordinatorki želimo obilo Božjega blagoslova v njeni novi vlogi.

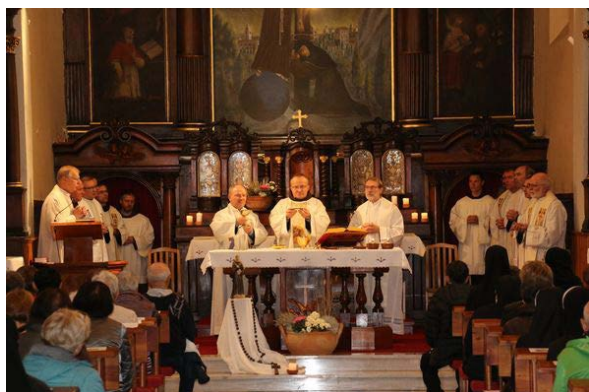
Sonja Topler, foto: Arhiv DMŽ

<https://www.druzina.si/clanek/nova-narodna-koordinatorka-zdruzenja-delavnice-molitve-zivljenja>

Duh Assisija

V soboto, 26. oktobra, smo v Kapucinskem samostanu Vipavski Križ, imeli čudovito srečanje Duh Assisija, posvečeno življenju svetega Frančiška in njegovim stigmam. Dan je bil prežet z molitvijo, pesmijo in ganljivimi predavanji, ki so nas vse nagovorila.

Hvaležni smo vsem, ki ste bili z nami in prispevali k temu nepozabnemu dnevu, KB Vipavski Križ in bratom Kapucinom, da so nas gostili, še posebej pa p. Krizostomu Komarju, da je "rešil" sv. mašo in povezoval program.

Naj nas duh svetega Frančiška navdihuje in vodi še naprej.

Jože Kozel

Diakonsko posvečenje

V nedeljo, 10. novembra, je novomeški škof Andrej Saje v župnijski cerkvi sv. Jerneja v Ambrusu v diakona posvetil manjšega brata kapucina br. Dominika Papeža. Ob oltarju so se poleg radostnega občestva domačih vernikov z župnikom Urošem Švarcem, sorodnikov in prijateljev z različnih koncev Slovenije zbrali bratje slovenske kapucinske province, različni redovniki in redovnice, med njimi frančiškani, Marijine sestre in frančiškanke Marijine misijonarke ter nekaj škofijskih duhovnikov.

Lepo slovesno liturgijo so ob pred kratkim posvečenem diakonu Matiju Golobu in stalnem diakonu Karlu Brezovšku sooblikovali številni zavzeti domači ministranti in ambruški župnijski mešani pevski zbor, ki ga je spremljala organistka Monika

Tekavčič, sicer glasbena učiteljica, ki je nabrala tudi člane godalnega kvarteta.

Gospod škof Andrej Saje je lepo pozdravil vse navzoče in se zahvalil vsem, ki so z brati kapucini pripravili slovesnost in praznovanje diakonskega posvečenja, posebej je pozdravil in se za vse zahvalil domačemu župniku Urošu Švarcu in br. Primožu Kovaču, provincialnemu ministru slovenskih kapucinov.

V svojem nagovoru je izrazil hvaležnost in veselje za dar poklicanosti br. Dominika in vse povabil k molitvi za nove duhovne poklice. Dalje je razložil pomen besede diakon in globino diakonovega življenja, ki se izvršuje predvsem v služenju po Kristusovem zgledu: »Diakon je živa podoba Kristusa, ki služi in se iz ljubezni skloni, da umije noge svojim učencem. Je tisti, ki oznanja besedo o Božjem kraljestvu in se približa stiskanim in obrobnim.«

Škof je večkrat poudaril, da je diakon v službi služenja Božjemu ljudstvu na različnih področjih. Diakon je v stiku z družinami, starejšimi, odraslimi in otroki, lahko je vpet v župnijske in škofijske ravni dobrotelčnosti in je pogosto v stiku z najbolj zapostavljenimi, revnimi, trpečimi, umirajočimi ... Da bi diakon lahko vse to zares živel v duhu pravega

služenja, mora vedno ostajati v Kristusu, črpati moč za svoje delovanje iz vere vanj in se zgledovati po njem, »ki se je ponižal, da bi postal vsem služabnik. 'Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik' (Mr 9,35)«. Čeprav smo vsi kristjani poklicani, da bi služili drug drugemu, nas diakoni k temu posebej spodbujajo in vabijo, saj so oni »podoba Kristusa, ki priskoči na pomoč vsem, ki so v potrebi«.

Ko je škof zbrano občestvo popeljal v globino in lepoto diakonskega služenja, je zbrane spodbudil tudi s sporočilom dnevne Božje besede. Povabil je k razmišljanju o lastnem načinu služenja. Ali je to motivirano z iskanjem lastne slave in časti ali so naša dobra dejanja storjena z namenom, da bi nas drugi opazili ali iščemo prva mesta ali pa gre za resnična dejanja ljubezni do bližnjih. Ob koncu homilije je vsem položil na srce: »Dajajmo velikodušno, ne da bi karkoli pričakovali v zameno: ne samo materialna sredstva, temveč darujmo bližnjemu predvsem svoj čas, ljubezen, podporo in razumevanje. Verujmo

Jezusovi besedi, ko pravi, 'dajajte in se vam bo dalo' (Lk 6,38) in, 'karkoli ste storili enemu teh najmanjših mojih bratov, ste storili meni' (Mt 25,40).«

Ob koncu svete maše se je novo posvečeni diakon vidno ganjen in zelo hvaležen zahvalil vsem, ki so ga in ga še spremljajo z molitvijo in človeško bližino.

Br. Dominik Papež po diakonskem posvečenju z narodnimi nošami.

Veliko hvaležnost je izrazil tudi vsem, ki so na različne načine pripravili in sooblikovali slovesnost diakonskega posvečenja in bratsko druženje ob domačih dobrotah, ki je sledilo pred cerkvijo.

br. Domen Rabak, foto: Lojze Mušič

Diakonsko posvečenje br. Ambroža v Vipavskem Križu

V nedeljo, 8. decembra 2024, bratje kapucini niso obhajali zgolj slovesnega praznika Marijinega brezmadežnega spočetja, ampak tudi diakonsko posvečenje br. Ambroža Brezovška.

Za brate kapucine je to že drugo diakonsko posvečenje v tem obdobju, saj je bilo zadnje diakonsko posvečenje kapucinskega redovnika še pred dobrim mesecem dni v Ambrusu. Veliko veselje ob dveh novoposvečenih kapucinskih diakonih je bilo dobro vidno na obrazih vseh navzočih, še posebej pa med vsemi brati kapucini in med najožjimi sorodniki br. Ambroža Brezovška.

Edinstven, pravzaprav zgodovinski prizor je bil, da je stalni diakon svojega sina, pravkar posvečenega diakona, oblekel v diakonska oblačila in da sta oče in sin skupaj diakonirala.

Slovesnost diakonskega posvečenja je v župnijski cerkvi sv. Križa v Vipavskem Križu vodil upokojeni celjski škof Stanislav Lipovšek. Ob njem so se poleg domačega svetokriškega in okoliškega občestva domačih vernikov, sorodnikov in prijateljev z različnih koncev Slovenije zbrali bratje slovenske kapucinske province, različni redovniki in redovnice, med njimi frančiškani, Marijine sestre in frančiškanke Marijine misijonarke, ter škofijski duhovniki, med njimi tudi predstavnik koprške škofije, generalni vikar Slavko Rebec. Edinstven, pravzaprav zgodovinski prizor je bil, da je stalni diakon svojega sina, pravkar posvečenega diakona, oblekel v diakonska oblačila in da sta oče in sin skupaj diakonirala.

Lepo slovesno liturgijo so ob pred kratkim posvečenem diakonu br. Dominiku Papežu in stalnem diakonu Karlu Brezovšku, ki je oče br. Ambroža, sooblikovali še stalni diakon Jože Prislan in dva

kapucinska diakona, br. Mattia D'Albora in br. Davide Uziard iz kapucinskega teološkega inštituta Laurentianum v Benetkah, številni zavzeti domači in gostujoči ministrantje in svetokriški župnijski mešani pevski zbor pod vodstvom Helene Brataševce, ki ga je spremljala organistka Erna Kalin.

V uvodnem pozdravu nam je škof Stanislav Lipovšek zaželel, naj ob Ambroževem da služiti Jezusu Kristusu in Božjemu ljudstvu, naša srca napolnjujeta radost in novo upanje. Najprej je pozdrav in zahvalo namenil staršem posvečenca, da sta sprejela in vzgojila šest otrok in med njimi tudi duhovni poklic svojega drugorojenca. Posebej se je zahvalil Karlu, da je poleg vseh svojih obveznosti sprejel službo stalnega diakona in da s svojim zvestim služenjem daje najlepši zgled svojemu sinu, ki sedaj zvesto sledi zgledu svojega očeta.

Prisrčen pozdrav je bil namenjen tudi vsem zbranim sorodnikom, prijateljem in župljanom Ambroževe domače župnije Vojnik, ki so v Vipavski Križ priromali z župnikom Antonom Pergerjem, ter vse, ki

so br. Ambroža na različne načine spremljali, podpirali in pripravljali na dosedanji poti zorenja za življenje v duhu kapucinske karizme. Vsem je zaželel, da bi v navzočih bogoslužje močno odmevalo, utrdilo našo vero in rast Božjega kraljestva v naših življenjih.

V homiliji je škof najprej izpostavil, kako zelo pomenljivo je, da je za diakonsko posvečenje izbral slovesni praznik brezmadežnega spočetja Device Marije, saj je »Marija Brezmadežna, ki je kot Mati Jezusa Kristusa obvarovana madeža izvirnega greha, kot taka nam duhovnikom, redovnikom, redovnicam, stalnim diakonom in vsem, ki se pripravljajo na duhovni poklice, vzornica in priprošnjica, kako sprejemati Božji klic in sodelovati z Božjo milostjo za naše posvečenje in zveličanje.«

Dalje je škof občestvo popeljal prek zgodb velikih izstopajočih oseb svetopisemske zgodovine odrešenja in zgledov svetnikov, v življenju katerih lahko nenehno opazujemo »skrivnostno dogajanje, ki se uresničuje med Bogom in človekom, ko Bog kliče in človek odgovarja, kar se uresničuje tudi pri diakonskem posvečenju in še prav posebej v življenju in uresničevanju diakonske službe.«

Sledila je razlaga bistva diakonske službe, ki je prva stopnja svetega reda. »Bistvo diakonske službe razodeva že sama beseda diakon, ki je grškega izvora in pomeni služabnik, strežnik, to se pravi človek, ki zna živeti in se darovati za Kristusa in njegovo Cerkev, človek, ki zna biti za druge, ki je z darovi Svetega Duha primerno usposobljen, da pomaga škofu in zboru duhovnikov pri strežbi bolnikom, ubogim in trpečim, pa tudi pri oznanjevanju Božje besede in pri bogoslužnih opravilih,« je zbranim razlagal škof in posebej poudaril »dve temeljni vrednoti in razsežnosti, ki sta povezani s prejemom diakonskega posvečenja: gojiti in ohranjati duha molitve in zvesto opravljati molitveno bogoslužje ter za tiste, ki bodo postali duhovniki, sprejem celibata, neporočenosti in popolne čistosti v znamenje nedeljene ljubezni in predanosti Kristusu in božjemu ljudstvu«.

Zanimiv je bil škofov ekumenski zaključek glede celibata oz. neporočene čistosti zaradi Božjega kraljestva, ko je povedal, da to ni velik dar samo za Rimokatoliško Cerkev, ampak da vedno večjo vrednost in spoštovanje take poklicanosti odkrivajo ne samo v pravoslavnih cerkvah, ampak tudi v nekaterih evangelijskih cerkvenih skupnostih. Ob koncu je škof vse zbrane povabil k molitvi za br. Ambroža, da bi ostal zvest daru poklicanosti, ki mu ga podarja naš Gospod Jezus Krstus, pa tudi za vse, ki so že na tej poti, in za vse mlade, ki jih Bog kliče v njemu posvečeno življenje, da bi tudi oni zmogli izreči svoj »da Gospodu«. Pridigo je zaključil z besedami: »Nikar ne oklevajmo in se ne ozirajmo nazaj, ampak se vrzimo v objem Božje ljubezni in skupaj z br. Ambrožem

Oče in sin.

tudi mi recimo: Tukaj sem, Gospod. Hočem za teboj. Hvala, da si me poklical.«

Ob koncu maše se je novoposvečeni diakon zahvalil vsem, ki so ga in ga še spremljajo in podpirajo z molitvijo. Veliko hvaležnost je izrazil tudi vsem, ki so na različne načine pripravili in sooblikovali slovesnost diakonskega posvečenja. Praznovanje diakonskega posvečenja se je nadaljevalo v radostnem bratskem druženju ob domačih dobrotah v grajski kleti Vipavskega Križa.

br. Domen Rabak, foto: Andrej Raši

Jubilejno leto 2025

Molitev ob jubilejnem letu

Nebeški Oče, vera, ki si nam jo dal v tvojem Sinu Jezusu Kristusu, našem bratu, in plamen ljubezni, ki ga je Sveti Duh izlil v naša srca, naj v nas prebujata blagoslovljeno upanje v prihod tvojega kraljestva.

Naj nas tvoja milost preobrazi, da bomo marljivo gojili seme evangelija, ki bo prekvasilo človeštvo in ves svet, ko zaupno pričakujemo novo nebo in novo zemljo, v katerem bodo premagane sile zla in se bo za vselej razodela tvoja slava.

Naj milost jubileja v nas, romarjih upanja, oživlja hrepenenje po nebeških dobrinah in na ves svet izliva veselje in mir našega Odrešenika.

Tebi, blagoslovljeni in večni Bog, bodi hvala in slava na veke vekov.

Amen.

Deževen dan

Dragi Frančiškovi prijatelji, na teh straneh že dolgo nisem objavil kake zgodbe, ki bi nas spodbudila ali pa usmerila na molitev. Naslednja iz Evangeličanske cerkve je tako nežna in spodbudna, da je primerna za čas, ki prihaja: advent z Božičem. Pa jo preberimo:

Zgodba iz evangeličanske cerkve: deček z vabili

Mali deček se je oblekel za mraz in nato reče očetu: »Oče, jaz sem že pripravljen«.

Njegov oče, pastor, vpraša: »Na kaj si pripravljen?«

»Očka, saj veš, da greva delit vabila za nedeljsko bogoslužje?«!

»Pa ne v takem vremenu, glej zunaj je zelo hladno in dežuje.«

Otrok presenečeno pogleda očeta in reče: »Ampak ati, tudi v deževnih dneh morajo ljudje vedeti za Boga.«

»Dragi moj sin, pa ne v tem vremenu!«

Sin, malo razočaran vpraša: »Oče, smem iti sam?«

In oče mu reče: »Sinko, lahko greš. Tukaj so letaki, pa bodi previden.«

»Hvala, očka!« in sin odšel v deževni dan.

11-letnik je hodil po vseh ulicah mesta in ljudem, ki jih je srečeval, delil letake. Po dveh urah hoje po dežju in mrazu ter držanju

zadnjega letaka v roki se je ustavil na koncu ulice, če bi še videl koga, da bi mu predal letak. Ulice pa so bile popolnoma prazne. Nato se je obrnil proti zadnji hiši, stopil do vhodnih vrat, večkrat pozvonil in čakal in čakal ..., a nihče ni prišel ven.

Po dolgem času, ker ni bilo nikogar, se je obrnil in odšel.

Vendar ga je nekaj ustavilo. Vrnil se je nazaj k vratom in še enkrat pozvonil. Počakal je. Končno so se ta nežno odprla. Neka gospa je prišla ven z zelo žalostnim pogledom in nežno vprašala:

»Kaj lahko storim zate, otrok?«

S svetlečimi očmi in svetlim nasmehom je otrok rekel: »Gospa, žal mi je, če sem vas vznemiril, ampak rad bi vam povedal, da vas Bog res ljubi in, da sem vam prišel podariti listek z vabilom, ki govori o Bogu in njegovi veliki ljubezni.« Deček ji je nato dal letak.

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto.

Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000

Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialat@rkc.si** ali pa na spletni

strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Prisrčno se mu je zahvalila in dodala, »Bog naj te blagoslovi«.

Naslednjo nedeljsko jutro je župnik stal na prižnici in, ko se je Bogoslužje začelo, je vprašal: »Ima kdo kakšno pričevanje ali karkoli, kar bi rad delil z nami?« Počasi, v zadnji vrsti cerkve, je vstala starejša gospa, njen pogled je bil poln nežnosti in zahvale in je začela govoriti: »Nihče me v tej cerkvi ne pozna. Nikoli še nisem bila tukaj. Moj mož je umrl pred nekaj časa in me pustil samo na tem svetu. Prejšnji teden je bil še posebej hladen in deževen, prav tako pa je bilo v mojem srcu; da sem tisti dan prišla do konca poti, saj nisem imela več upanja in nisem več želela živeti. Vzela stol in vrv in šla na podstrežje hiše, da bi končala to žalostno življenje. Ko sem tako stala na stolu, sama in z zlomljenim srcem, sem nenadoma zaslišala glasen zvok hišnega zvonca in trkanje na vrata. Rekla sem si: Počakala bom in kdor koli je že, bo odšel. Čakala sem še nekaj časa, ko se trkanje še glasneje oglasi, postalo je tako glasno, da ga nisem več mogla ignorirati. Spraševala sem se, kdo bi to lahko bil? Zadnje čase nihče ni prišel blizu mojih vrat ali da bi me obiskal! Spustila sem vrv z vratu in šla do vrat, ko je zvonec še enkrat močno pozvonil in nekdo potrkal na vrata. Ko sem vrata odprla nisem mogla verjeti, kaj so videle moje oči: pred menoj je bil najlepši otrok, kar sem jih kdaj

videla. Njegov nasmeh, oh, nikoli ga ne bom pozabila! Besede, ki so prišle iz njegovih ust, so prinesle v moje srce, ki je bilo že davno mrtvo, nazaj življenje. Rekel mi je: 'Gospa, rad bi vam samo povedal, da vas Bog res ljubi'.

Ko je angel izginil med mrazom in dežjem, sem zaprla vrata in prebrala vsako besedo tega letaka. Prišla sem v vašo cerkev, da se osebno zahvalim malemu Božjemu angelu, ki je prišel ravno pravi čas in mi rešil življenje pred temno večnostjo in mi je na široko odprla vrata v svetlo večnost Božje navzočnosti.»

Vsi v cerkvi so jokali. Župnik se je spustil s prižnice; objel sina in od sreče zajokal.

Drage sestre in bratje, naj to sporočilo ne umre od mraza osamljenosti, ampak naj vam podari luč upanja; »da vas Bog res ljubi«.

In naj še dodam lepo molitev za dobre družine in duhovne poklice:

MOLITEV ZA DUHOVNE POKLICE

Gospod Jezus Kristus:

Rekel si: "Žetev je velika, a delavcev pa malo".

Zato prosite Gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.

Odzvali smo se tvojemu vabilu in te prosimo: daj naši Cerkvi zadostno število svetih duhovnikov, redovnikov in redovnic.

Gospod, prebujaj po naših družinah nesebično ljubezen do življenja, da naši starši z veseljem sprejmejo otroke, ki bodo pripravljeni postaviti se v službo Cerkve in ljudstva.

Pomagaj našim mladim spoznati veličino tvoje ljubezni in pogumno sprejmejo duhovniški ali redovniški poklic, ki jim ga podarjaš.

Marija, mati Cerkve, v tej veliki potrebi po duhovnih poklicih, te prosimo, posreduj pri svojem sinu Jezusu Kristusu, naš Velikem duhovniku. Amen.

Odrešenik sveta, ki si nas s svojim križem odrešil

Pred mnogimi leti mi je starejša modra gospa, poglobljena v katoliškem nauku, v pogovoru med drugim dejala, da smo že odrešeni, da nas je Kristus že odrešil. Seveda nisem dvomila o njenih besedah, si pa vseeno nisem znala razložiti; če smo že odrešeni, zakaj tega veselja ne čutimo, zakaj še vedno trpimo, zakaj je še vedno toliko krivic in zla na svetu ... Predstavljala sem si, da se človek, ki je/ko je odrešen, počuti svobodnega, veselega, ni več zaskrbljen, žalosten ...

Kasneje sem si delno razjasnila iz perspektive človekove svobode. Bog je namreč človeka tako ljubil, da mu je dal svobodno voljo. Bog ve, katera pot je za človeka prava, in tudi ve, da bo nepopolni, slabotni in grešni človek pogosto izbral napačno. Navzlic temu

pa ne želi človeku vsiljevati svoje volje, ampak hoče, da se človek po svoji svobodni volji odloči za pravo pot, ki vodi k Njemu, ki nas ljubi in osvobaja. Pri Njem je tudi odrešenje. Torej, četudi nas je On že odrešil, nam tega ne vsiljuje, temveč potrpežljivo čaka, da se sami obrnemo k Njemu, ki nas je s svojim križem odrešil, in k Njegovemu Očetu. Sadov odrešenja smo lahko deležni, ko se spreobrnemo od sebe k Njemu. Nedavno sem slišala en moder stavek, ki ga lahko povežem v to razmišljanje: "Ko je človek osredotočen nase, ga preveva žalost; ko svoj pogled uperi v Jezusa, pride veselje." Ampak kako težko je ohraniti svoj pogled usmerjen v Jezusa! Kaj je tisto v nas, kar nas vedno znova in znova odvrča od Njega in nas žene v egocentrizem? Ne, ni lahko; ko rečeš Jezusu "da", moraš tisočim drugim stvarjem, ki so tako moje, reči "ne", kot je npr. samopomilovanje, potreba, da bi me drugi cenili ali spoštovali oz. me vsaj opazili. To pa je težko.

Še ena prisposodba mi pride na misel ob tem, kako nujno potrebno je obrniti pogled od sebe k Njemu. Med dijaškim počitniškim delom sem se peljala s tovornim dvigalom. Medtem ko se je dvigalo vzpenjalo, sem bila obrnjena proti vratom, skozi katera sem vstopila. Dvigalo se je ustavilo. Pred menoj je bila bela stena, trdna, brez izhoda. Skoraj me je zgrabila panika, dvigalo se je ustavilo, jaz, usmerjena k steni, sem se počutila ujeta in brez izhoda. Ko sem se v paniki ozirala okrog, kje je stikalo za klic na pomoč, pa sem za svojim hrbtom zagledala na stečaj odprta vrata, rešitev, pot v svobodo. Kako sem si oddahnila. Tako je pogosto v našem življenju – rešitev je z nami, poleg nas, samo obrniti moramo svoj pogled v drugo smer, kot smo vajeni. Torej od sebe k Bogu, Odrešeniku.

Mi pa še nekaj sporoča s tem, da nas je odrešil s svojim križem. Kaže mi, da lahko

Avtor fotografije: Aljaž Topler

osvoboditev dosežem le, če vstopim v svojo bolečino (=križ), če se soočim z njo in z vzroki zanjo. Po drugi strani je sicer v človekovi naravi, da se bolečini skuša izogniti, saj ga pravzaprav to tudi brani pred nevarnostjo. Tako nagonsko beži pred svojo bolečino, obenem mu svet/posvetno nudi obilico možnosti, kako še naprej bežati pred bolečino, jo otopiti z različnimi aktivnostmi in opojnimi substancami, kar pa človeka samo zaslužnjuje. Pot, ki vodi k osvoboditvi, pelje preko bolečine, bodisi bolečine ob soočenju s svojim travmami iz odrasčanja, ki so nam pustile globoke rane, bodisi bolečine ob iskrenem pogledu na svojo majhnost, nemoč in grešnost. Za to slednje je zlasti nujna ponižnost, ki jo zmoremo s pogledom, jasno uprtim v Jezusa in trdno vero v Njegovo brez-pogojno Ljubezen, v Njegovo milost, ki je večja od vsakega našega greha in grešnosti.

Napisala sem, da je težko – tako vedno znova in znova obrniti svoj pogled k Jezusu kot iti v svojo bolečino – ni pa nemogoče. Vsekakor je to možno, če z Bogom, našim ljubečim nebeškim Očetom vzpostavimo intimen osebni odnos, to je preko molitve. Večinoma se to ne zgodi čez noč, pač pa je potrebna vztrajnost, disciplina in red pri vzdrževanju svojih močnih časov, ki so v tišini posvečeni odnosu z Bogom. Približati se mu z zaupanjem, da me On ljubi, kakršnakoli že sem, in da me čaka, potrpežljivo in vztrajno nežno mi šepetaje, da je On tu zame... in da

me vsakič, ko se vrnem k Njemu, z veseljem sprejme, kot je z veseljem sprejel svojega izgubljenega sina.

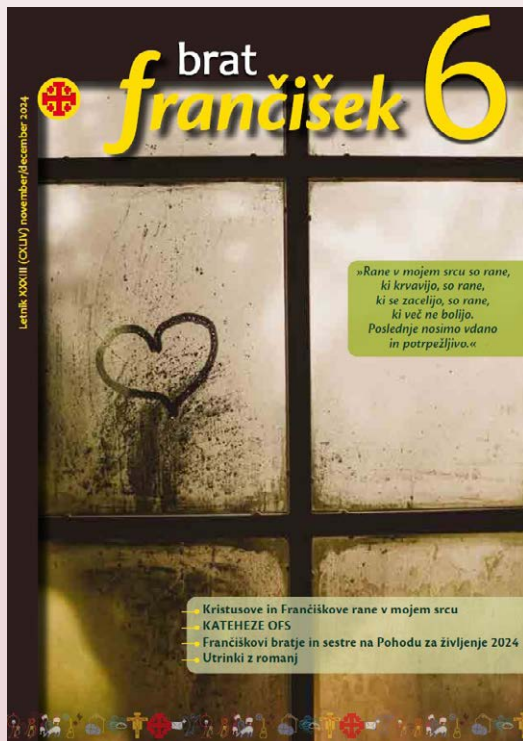
Ker je ravno december, mesec, ko se iz-

reče največ lepih želja, naj vam vsem, ki ste to prebrali in onim, ki niso, namesto sklepne misli zaželim, da se pogumno soočite s svojo bolečino, da v stiskah, ki slej kot prej pridejo, zmorete z Božjo pomočjo najti tisto svojo notranjo moč, ki vam bo pomagala tudi med nevihto ostati na svojih nogah, ali če padete, da ponovno vstanete.

In hvala ti Gospod, da si poslal svojega Sina na ta svet v človeški podobi in v štalco, s čimer nam jasno kažeš pravo pot, ki ni najlažja, je pa pot, ki vodi od suženjstva do svobode, do odrešenja.

*Alenka Brešar Iskra
(Voditeljica Delavnic molitve in življenja)*

Gospod naj ti podari mir!

Topel začetek jeseni v naših krajih je vsaj malo omilil grenkobo vremenskega opustošenja, ki so ga doživeli drugod po Evropi v obliki močnega deževja in poplav. Ob pogledu na tovrstne tragedije se človeku para srce. Kot da še ni bilo dovolj Kristusovih ran ...

V zadnji številki revije Brat Frančišek v tem letu, se bomo ustavili ob Kristusovih in Frančiškovih ranah v srcu. V rubriki Frančiškova duhovnost boste našli razmišljanje Stanke Ambrožič OFS o ranah v srcu.

Naša evangelizacija nam prinaša katehezi za november in december. V prvi lahko preberete o poklicanosti in o služenju v

bratstvu, druga pa nas pripravlja na božično praznovanje.

Poglejte, kako je narodni svet OFS načrtoval v Piranu, ne spreglejte pa niti utrinkov s pohoda za življenje, ki je letos potekal na treh lokacijah.

Slovesno obhajanje 800-letnice vtisnjenja ran na Brezjah, kjer imajo v atriju upodobljen ta dogodek, je bilo obogateno tudi s praznovanjem 90-letnice njegove eminence kardinala Franca Rodeta, ki je vodil slovesnost.

V Vipavskem križu je letos potekalo srečanje Duh Assisija, ki že 38 let povezuje vse Frančiškove brate in sestre v molitvi za mir.

Bogati so tudi utrinki z romanja v Assisi za brate in sestre iz Frančiškovih redov, pa romanje v Bolgarijo in kolesarjenje ob reki Innu.

Pozabljene spretnosti nam tokrat predstavljajo kvačkanje.

Vsem želim prijetno branje!

br. Janez Papa

V četrti letošnji številki revije Med nami vstopamo v drugo vsebino štiridelnega ciklusa o svetosti liturgičnega prostora, to je Miza Besede.

Uvodnik lepo pripravi vzdušje z avtorjevo občuteno pripovedjo o tem, kako je skozi babičino pripovedovanje zgodb iz Svetega pisma vstopal v obnebbje Božjega, potem posegal vedno globlje in nazadnje kot duhovnik ostaja stalno v njej.

P. Martin Kmetec svoje razmišljanje sklene s podobo »nosečnosti po Besedi«, ki nakazuje čudovito resnico, da se v vsaki duši po Besedi zgodi skrivnostno spočetje po Svetem Duhu,

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna
XXXIV. leto • 2024 4

iz katerega se rodijo dela vere. Taka misel je tudi skupna drugima dvema prispevkoma v tej številki, in sicer razmišljanju glasbenice o psalmu med berili in liturgično podkovanemu avtorju.

Papež Frančišek pa svetuje, da naj Božja beseda »... ne ostane v ušesih, priti mora v srce in iz srca priti v roke, v dobra dela.«

Moč Besede, ki oblikuje življenje posameznika in skupnosti, se razodeva preko treh razsežnosti: oblikuje skupnost, je učinkovita, in prinaša novo življenje.

Sestra klarisa je povedala, kako je Božja beseda konkretno vplivala na odločilen korak v njenem življenju.

Pogovor, ki je vedno glavna tema revije, tokrat prinaša veselje in dileme bodočega »poklicnega« oznanjevalca Božje besede, stalnega diakona. Povabljeni, da skupaj vstopimo v gostoljubni dom Horvatove družine iz Šentjurga.

V tem mesecu smo se spominjali Marijinega brezmadežnega spočetja. V prispevku zvemo, kako sta dva sveta človeka častila Brezmadežno. To sta bila blaženi škof Anton Martin Slomšek na Slovenskem in sv. Maksimilijan Kolbe na Poljskem.

Frančiškov svetni red je krepil duha Assisija v Vipavskem Križu in na kapitlju OFS v Ljubljani.

P. Placido Cortese je razgibal dogajanje ob obletnici svojega darovanja za bližnjega – zvedeli bomo, kaj se je dogajalo pretekle dni v Trstu, Ljubljani in v Padovi.

V Piranu se dogaja: poleg mnogih drugih skupin so se tam napajali z duhom svetega Frančiška bratje in sestre OFS in oljkarji.

Otroci, ali veste, kaj je ambon? Nekatere v besedilih boste našli razlago, namig pa najdete v rubriki Otroci med nami.

Od obletnice prejema stigem se že oziramo k obletnici Hvalnice stvarstva. O njej je oblikoval razmišljanje p. Danilo Holc.

V Piranu krepko utripa asiško srce. Preberimo, kaj se dogaja, in se prijavimo na dogodke, ki nas bodo obogatili. Delajmo dobro, dokler imamo čas!

Doroteja Emeršič

Srečanje knjižničarjev in arhivarjev

V začetku novembra so se v našem kolegiju v Rimu zbrali knjižničarji in arhivarji, ki v naših samostanih skrbijo za urejenost in ohranjenost starodavnega bogastva. Naslov srečanja je bil »Dokumentirati preteklost, spremljati sedanjost, podpirati prihodnost, služiti v nenehnem razvijanju!

90 let navzočnosti bratov kapucinov v Loretu

Naši tamkajšnji bratje so 24. septembra letos praznovali 90 let, odkar jim je papež Pij

XI. zaupal v oskrbo to romarsko središče, da bi služili romarjem s sprejemanjem, maševanjem in spovedovanjem. Praznovanja se je udeležil tudi naš vrhovni predstojnik, br. Roberto Genuin.

Srečanje vseh brazilskih predstavnikov Tajništev za evangelizacijo in misijone

V mestu Piracicaba so se od 21. – 26. oktobra zbrali predstavniki vseh brazilskih Tajništev za evangelizacijo in misijone. Govorili so o narejenem in delali načrte za prihodnost v duhu medsebojnega sodelovanja. Predlagajo, da bi prvo nedeljo v oktobru praznovali »Dan kapucinskih misijonov«.

Franciscans International

Tudi FI zelo podrobno spremlja 29. podnebno konferenco v Bakuju. Kljub vsem dosedanjim, napovedi niso obetajoče. Ledeniki se talijo, gladina morja se zvišuje. Prejšnja konferenca v Dubaju je tako zelo razočarala številne zaščitnike okolja. Naši pogajalci so bili na tej konferenci zelo pozorni na nove izračune glede zbiranja sredstev za podnebno financiranje v podporo državam v razvoju pri njihovih podnebnih ukrepih. Pred konferenco se še ni vedelo, kdo bo plačeval

in kdo bo ta sklad upravljal. Prav tako bodo napeli ušesa pri posodabljanju nacionalnih določenih prispevkov, oz. načrtov, ki jih vsaka država določi za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov in prilagoditev podnebnih sprememb. Pariški sporazum od držav to terja na vsakih pet let. FI je zaskrbljen tudi zaradi nizkega priliva v sklad za odzivanje na izgube in škodo, saj se ranljive države lahko do leta 2030 soočijo kar z 580 milijardami dolarjev škode, povezane s podnebjem, na dubajski konferenci pa je bilo obljubljenih »le« 700 milijonov. Potrebna bo tudi zagotovitev hitre odzivnosti tega sklada.

FI pa bo zelo jasna in glasna pri opozarjanju na neekonomsko izgube in škodo, (izguba ozemlja, kulturne dediščine, identitete, pa tudi duševni in čustveni vidiki izgube). O tem se je govorilo tudi na stranskem dogodku zasedanja Sveta OZN za človekove pravice, ko so obravnavali številne načine, kako se

izguba in škoda prepletata s človekovimi pravicami.

Verske organizacije imajo zelo pogosto zelo zakoreninjene povezave s prizadetimi skupnostmi in torej informacije iz prve roke. Tudi to je potrebno uporabiti pri zagotavljanju celovitejšega pogleda na to stanje. Izvaja se tudi projekt, kako ta problematika vpliva na duševno zdravje in so ga predstavili v Bakuju.

FI opozarja na potrebno spoštovanje otrokovih pravic v Ugandi, kjer se kljub zakonski zaščiti mladi še vedno izpostavljeni mladoletnim porokam (celo prisilnim), prav tako najstniškim nosečnostim. Oboje je po pandemiji Covida 19 v porastu. Državo hromita tudi revščina in kronično finančno podhranjen šolski sistem. Zaradi revščine ljudje opuščajo šolanje, postajajo žrtve prisilnega dela, spolnega izkoriščanja, trgovine z ljudmi (npr. za služabništvo na Bližnjem Vzhodu). Žrtve so

Franciscans International
A voice at the United Nations

deležne premalo podpore. FI si bo prizadeval za popolno zaščito ranljivih skupin.

FI je izdala tudi nov priročnik »Pravica do zdravega okolja«. Namenjen je opolnomočenju zagovornikov človekovih pravic, aktivistov, prizadetih skupnosti. Publikacija je nadaljevanje delavnice o tem iz leta 2023.

Na zasedanju Sveta OZN za človekove pravice je na povabilo FI poročala tudi Ana Victoria Lopez iz Frančiškove mreže za migrante (FNM) v Hondurasu. Povedala je, da veliko frančiškovskih skupnosti že dela z migranti; zagotavljajo pomoč na terenu, branijo njihove pravice, s sodelovanjem v regionalnih kot tudi svetovnih procesih (pri OZN, prek FI). Opažajo porast migracij družin in velikih skupin, pa tudi mladoletnih oseb v

spremljanju odraslega sorodnika. Migrantke so izpostavljene spolnemu nasilju, sicer pa one in družine potrebujejo hrano in higienske pripomočke, česar jim primanjkuje. Mejna policija držav Srednje in Severne Amerike, kot tudi države same, ne spoznajo, da veliko migrantov v bistvu beži pred posledicami podnebnih sprememb. Ko jih vrnejo v domačo državo, zaradi spremembe podnebja ... nimajo možnosti dostojnega življenja. Tudi obljube, da jim bodo matične države zagotovile delo, so pogosto prazne in neuresničene. Zgodilo se je, da so povratniki sicer dobili delo, a le dve uri na dan in s tem niso mogli preživeti. Nihče od pristojnih se ne posvetuje z ljudmi na terenu (s tistimi, ki skrbijo za zatočišča, javne kuhinje).

Pripravil br. Gregor Rehar

*Slava Bogu na višavah
in mir ljudem, ki so mu po volji*
Lk 2,14

*Blagoslovljen in miren Božič
in vse dobro v novem letu*

Brat Roberto Pasolini

Papež Frančišek je 9. novembra 2024 imenoval našega brata Roberta Pasolinija iz Lombardske province za papeškega pridigarja. Nasledil bo kardinala brata Raniera Cantalamessa, ki je to službo neprekinjeno opravljal 44 let.

Brat Roberto Pasolini se je rodil 5. novembra 1971 v Milanu. Na Univerzi v Milanu je diplomiral iz informacijskih znanosti z diplomskim delom o umetni inteligenci (1996). V red manjših bratov kapucinov je vstopil leta 1997 (večne zaobljube 2002, duhovniško posvečenje 2006). Po dveh letih v našem bratstvu v Vareseju je odšel v Rim, kjer je diplomiral iz bibličnih znanosti (2012) in doktoriral iz biblične teologije (2016). Med letoma 2017 in 2024 je bil vzgojitelj v medprovincijskem ponoviciatu v Milanu. Med njimi so bili tudi nekateri naši mlajši bratje in je z njimi že obiskal Slovenijo.

Obenem je predaval biblično eksegezo na Papeški univerzi Antonianum (2013-2017), na teološkem študiju Laurentianum v Milanu in v Benetkah (2016-2023) ter na Teološki fakulteti v severni Italiji (od leta 2020 do danes). Posveča se tudi pridiganju in vodenjem duhovnih vaj.

Objavil je doktorsko disertacijo o Markovem evangeliju »Kljub neuspehu ne zgrešiti cilja« (2017) in več knjig o duhovnosti: »Ljubimo, ker smo ljubljene« (2015), »Nismo bili mi« »To bomo mi« (2022), »Uvajanje v molitev« (2024). Nedavno je izšel tudi njegov roman: »Nekega dne bomo nehali umirati« (2023). Je tudi snovalec in urednik spletne strani »Nella Parola« (nellaparola.it), na kateri so zbrani komentarji dnevne božje besede in drugih svetopisemskih besedil.

Hvaležni smo papežu Frančišku, ki je s to izbiro izkazal zaupanje nam bratom kapucinom. Kardinalu bratu Ranieru Cantalamessu pa smo hvaležni za njegovo dosedanje služenje. Bratu Robertu Pasoliniju pa se zahvaljujemo, da je sprejel to službo in prosimo Gospoda, naj mu podeli milost rodovitnega služenja Kristusu in Cerkvi.

Vir: : <https://www.ofmcap.org/it>

Prevod br. Štefan Kožuh, pripravil br. Gregor Rehar

Kakšen je moj odnos do spolnosti?

Splošno sprejeta psihološka teorija, katere začetnik je Abraham Maslow, uvršča spolnost (težnjo po spolnem ugodju) med človekove potrebe. Potrebe si znotraj te teorije sledijo od najbolj osnovnih do zahtevnejših, v osnovi pa velja načelo, da morajo biti nižje potrebe zadoščene, če želimo zadostiti višje.¹ Kje, mislite, da v tej piramidi najdemo spolnost? Najbrž bi pričakovali, da se spolnost prepleta s potrebami po spoštovanju, ljubezni, pripadnosti, samouresničitvi oz. popolnem darovanju ... Začuda je spolnost uvrščena med najnižje – fiziološke potrebe, kjer so tudi dihanje, hrana, voda, spanje in izločanje. Je mogoče, da je spolnost zgolj nagonska sila, pri kateri človek ne more izbirati, se odločati? Je to res samo telesna potreba, ločena od ljubezni, predanosti, pripadnosti, spoštovanja, darovanja?

Je mogoče, da je spolnost zgolj nagonska sila, pri kateri človek ne more izbirati, se odločati?

Takšno dojemanje potreb človeka, kot ga ima humanistična psihologija v samem temelju, je izrazito individualistično, egocentrično in osiromašeno. Človeku na videz utemeljeno pripisuje, da je sam sebi svoj cilj, vendar je takšno razumevanje povsem izpraznjeno, saj ne vključuje njegovega bistva, duha, poslanstva. Ali bi spolnost sploh imela smisel, če bi bil človek sam sebi dovolj? Znotraj psihološke hierarhije potreb jo lahko tako razumemo – da je spolnost nagonska, neodvisna silnica,

ki nas že »programsko« privede v potešitev, zato, izhajajoč iz psihologije, »s tem ni nič narobe, saj je naravno«. Ali psihologija sploh pozna človeka v celoti? Zakaj človek tako išče smisel, srečo in resnico? »Ne bi te iskal, če te ne bi že našel,« je o iskanju Boga dejal sv. Avguštin. V nas je že zavest o Bogu. Človek, ki mu je Bog dal življenje, je bitje ljubezni, saj je Ljubezen njegov izvor. Ker smo podobni Bogu, smo več kot le telo z vsemi funkcijami. Smo otroci Ljubezni, poklicani v izmenjevanje ljubezni, v pristne in ljubeče odnose.

Človek, ki mu je Bog dal življenje, je bitje ljubezni, saj je Ljubezen njegov izvor.

Izmenjevanje in podarjanje ljubezni osmisli tudi spolnost, ki potem ne more biti potreba, ampak ljubeča želja po bližini, hrepenenje po izpolnitvi ljubezni. Neki zdravnik, predavatelj na pripravah na zakon, je dejal, da o spolnih odnosih ne bo govoril, ker jih ne podpira. Potem je dodal, da je ljubezenski spolni odnos edini, ki mu sploh lahko rečemo »odnos«, in da je takšen edini, ki paše v zakon. Ljubezen zajame človeka v celoti, ne le strasti, razuma, pač pa tudi duha.

Kaj pa ima duh skupnega s spolnostjo, s telesnim, intimnim dejanjem ljubezni? In kakšno mesto ima pri tem Bog? Predvsem mladim, v veri vzgojenim parom se Bog morda zdi kot »vsiljivec«, ki želi bdeti še nad njihovo zasebnostjo, ob čemer bi se najraje skrili za največje figove liste. Nelagodje ob tem, da Bog pozna spolnost vsakega človeka, je pričakovano, a ga ni treba. Papež Janez Pavel II. je v duhu nauka Cerkve (v obsežnem

¹ V skupini nižjih potreb so fiziološke potrebe, druga skupina je varnost, tretja je ljubezen oz. pripadnost, potem pa si proti vrhu sledita še spoštovanje in samouresničenje (na vrhu zasledimo tudi pojem samotranscendence).

delu Teologija telesa) razložil, da mož in žena s poklicanostjo, da postaneta eno meso, sodelujeta v Božji ustvarjalni ljubezni. Če mož in žena soustvarjata z Božjo močjo, pomeni, da je v njuni ljubezni navzoč Sveti duh. »Saddovi Duha pa so ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje. Zoper te stvari ni postave.« (Gal 5, 22-24)

Mož in žena s poklicanostjo, da postaneta eno meso, sodelujeta v Božji ustvarjalni ljubezni.

S podarjanjem drug drugemu in sodelovanjem v Božji ustvarjalni ljubezni smo podoba troedinega Boga, ki skupaj s Sinom daje Duha, ki oživlja. Seveda ne premoremo neskončne ljubezni in malokdo bi si drznil reči, da »kdor vidi mojo ženo/mojega moža, vidi mene«, kot Jezus predstavi svojo povezanost z Očetom.² Spolnost v zemeljski dimenziji deluje zelo meseno, a je odsev neločljive povezanosti, po kateri hrepenimo, in je, po besedah papeža Janeza Pavla II. »predokus nebes«. Enake besede sveti Janez Pavel II. uporabi tudi v okrožnici o evharistiji, kjer zapiše, da je »usmerjenost k cilju, vnaprejšnje okušanje popolnega veselja, ki ga je obljubil Kristus /.../; v nekem smislu je evharistija predokus (anticipacija) nebes.«³ Evharistija in spolnost imata v tem kontekstu pomembno skupno točko, kar nam daje misliti, da je podaritev iz ljubezni, ki daje okušati popolno veselje, zelo vzvišeno dejanje.

Spolnost in evharistija imata skupno točko – okušati dajeta popolno veselje, ki ga pričakujemo v nebesih.

Toda kaj pa tisti, ki moža ali žene nimajo, živijo pa v želji po spolnosti? Jo lahko poiščejo na načine, ki nikogar ne ranijo?⁴ Resnica je, da si z nikomer ne moremo postreči. Nihče se ne bi smel polastiti drugega, da bi potešil svojo željo po spolnosti – ne v mislih, besedah ne dejanjih. Zaradi globokega hrepenenja po bližini, ki je položeno v človeka, se bližina ustvari v odprtosti za bližino, ki pa ne more biti prisiljena. Sporočilo spolnega odnosa je popolna podaritev, kjer osebi razpolagata z vsem, kar sta – s svojo preteklostjo, sedanostjo in prihodnostjo. Če ni bližine in podaritve, pa tudi zadoščenja ne more biti, zato človek v svojem srcu občuti še večje pomanjkanje tega, po čemer je hrepenel. Takšna praznina običajno privede do več in več poskusov, ki bi utišali vpijočo lakoto in žejo po ljubljenosti. Spolnost v takšnem boju res nastopi kot potreba, v katero je človek ujet, in se ne more rešiti brez opolnomočenja duha.

V pismu Efežanom (Ef 5,1) Pavel spodbuja: »Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljeni otroci, in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus vzljudil nas in je daroval sam sebe za nas«. Vsi smo poklicani, da bi znali videti izven zemeljskih okvirov in se uskladiti z ljubečo naravo, ki jo že imamo v sebi.

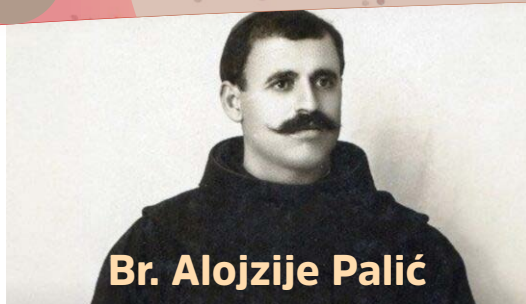
Bodimo torej kakor otroci Boga, »sveti in ljubljeni«, zato si nadenimo »čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost«. (Kol 3,12) Tudi na področju spolnosti. Če nimamo možnosti »predokusa nebes« v spolnosti, bo hrepenenje po bližini lahko zapolnil le Bog. Kot je dejal blaženi Alojzij Grozde: »Evharistija, Sonce mojega življenja«.

Mihaela Lozar

² »Kdor je videl mene, je videl Očeta« (Jn 14,9)

³ Štirinajsta papeževa okrožnica Cerkev iz evharistije (Ecclesia de Eucharistia), 2003.

⁴ Sta samozadovoljevanje in gledanje pornografije sploh načina, ki nikogar ne ranita (niti človeka, ki se ju poslužuje)?

Br. Alojzije Palić

Brat Alojzije Palić iz Janjeva na Kosovu je bil član starodavne etnične skupine Hrvatov, po izvoru trgovcev in rudarjev, ki so se v 14. stoletju naselili na Kosovu. Kljub močnim poskusom islamizacije pod Turki, so uspeli obdržati tako katoliško vero kot narodno identiteto. Ko je področje prišlo pod Srbijo, so novi gospodarji začeli s preganjanji in izseljevanjem. Nov val preganjanja se je pričel tudi po drugi svetovni vojni, ter v času zadnjih spopadov na Balkanu. Skupnost se je tako zmanjšala, da nimajo niti več statusa etnične manjšine. Sedaj skupaj z Republiko Hrvaško in Cerkvijo resno razmišljajo, da bi se preprosto preselili nazaj na Hrvaško, bodisi v okolico Dubrovnika ali Zagreba. Velika skupina iz etničnega čiščenja v devetdesetih se je naselila na področjih, ki so jih Srbi zapustili ob koncu hrvaške domovinske vojne. Tudi nagrobnik novega blaženega žal nosi le poalbanjeno ime.

Matej se je rodil 20. februarja 1877 v Janjevu. Frančiškan brat Alojzij je postal leta 1896. Njegov vzornik na tej poti mu je bil gotovo bosanski frančiškanski misijonar v Janjevu, fra Franjo Brkić, ki je kar osem mladih fantov od tam navdušil za rjavi habit. Filozofijo je študiral v Skadru, teologijo pa v Bologni in Parmi. Leto dni po večnih zaobljubah je bil leta 1902 v Parmi posvečen v duhovnika. Nato se je vrnil na Kosovo in kot župnik sprva deloval v Bazu in Đakovici, nato od 1911-1913 v Peči in Glođanama. V slednjih se je zoperstavil nasilnemu pravoslavnu pokristjanjevanju muslimanov v nekaj okoliških vaseh med prvo

balkansko vojno in po njej. Takrat so se srbski in črnogorski vojaki, z namenom, da bi jih napravili pravoslavce, strahovito znašali nad albanskim prebivalstvom, zlasti nad muslimani, pa tudi katoličani. Med velikonočnim spovedovanjem na katoliškem pokopališču so ga aretirali. Zahtevali so, da jim pove, kaj so mu povedali spovedanci med spovedjo. Seveda tega nikakor ni storil. V nekajdnevnem priporu je bil pretepan in mučen. Blizu vasi Janosha so ga črnogorski vojaki 7. marca 1913, še pred sojenjem, ustrelili in ga na mestu zločina tudi pokopali. Med potjo na morišče je dejal; »O Jezus, iz ljubezni do tebe!« Pred smrtjo so od njega zahtevali, da se odreče tako katoliški veri kot tudi frančiškanskemu Redu in preide v pravoslavje, kar je odločno odbil. »Ne, ne bom zapustil svoje vere in ne bom prelomil svoje zaobljube.«

Slekli so mu redovno obleko in zadelo ga je pet strellov. Po nekaj tednih so katoličani našli grob in v njem njegovo nestrohnjeno truplo. Prenesli so ga v cerkev v Zjum. Po pobudi duhovnika zadarske škofije, sicer doma iz Janjeva iz leta 1996, se je postopek za beatifikacijo brata Alojzija začel 10. novembra 2002, skupaj z ostalimi 40 albanskimi mučenci, ubitimi zaradi sovraštva do vere od leta 1913-1974. Poseben postopek za brata Alojzija se od leta 2012 nadaljuje v Rimu. V soboto 16. novembra 2024 je bil v Skadru razglašen za blaženega.

Po spletnih virih povzel br. Gregor Rehar

Sorodniki novega blaženega hranijo v svojem arhivu eno redkih slik fra Alojzija Palića (sedi na desni) poleg njegovega brata in brata frančiškana fra Angela Palića

Veščec

Andrzej Sapkowski

»Pripovedovali so mi o veščecih. Veščeci ugrabljajo majhne otroke in jih hranijo s čarobnimi zelišči. Tisti, ki preživijo, sami postanejo veščeci, čarovniki z nečloveškimi sposobnostmi. Izurijo jih za ubijanje, iz njih izkoreninijo vsakršna človeška čustva in nagone. Iz njih naredijo pošasti, ki ubijajo druge pošasti. Slišal sem, da je skrajni čas, da nekdo začne loviti veščece. Kajti pošasti je vse manj, veščec pa vse več ... Kaj od tega, kar pravijo o vas, je resnica?«

»Skoraj nič.«

»In kaj je laž?«

»To, da je pošasti vedno manj.«

Pošast ni nujno zlobna, človek pa ni nujno prijazen ...

Fantastične saga o veščecu (The Witcher) je pričela nastajati leta 1986. Avtor sage je Andrzej Sapkowski, poljski pisatelj, esejist, prevajalec in diplomirani ekonomist. Nekateri ga poimenujejo kar poljski Tolkien. Zbirka v slovenščini trenutno vsebuje dve zbirki kratkih zgodb o veščecu in pa štiri romane.

Osrednji junak je Geralt, ki je veščec, že v otroštvu izurjen za lov in ubijanje pošasti. Je eden zadnjih preživelih veščecov na celini. Njegov edini namen je varovati dobro na svetu in uničiti pošasti, ki napadajo nedolžne in pustošijo deželo. To je tudi njegov vir zaslužka za preživetje. Na popotovanju po deželi ga večkrat spremlja potujoči pevec, bard, Zlatic, ki se nemalokrat znajde v težavah zaradi svojega predolgega jezika. Pomembno vlogo v pripovedi ima še čarovnica Yennefer in pa Geraltova varovanka, princesa Ciri. Geralt je zaradi svojega dela, sposobnosti in samosvojosti hkrati spoštovan in osovražen, zaradi drugačnosti pa se ga ljudje, ki ga kljub vsemu kličejo na pomoč, bojijo.

Avtor nam z bogatim besediščem živo slika domišljajske svetove, ki jih naseljujejo različne rase, ljudje tu prevladujejo, vilinci, škrti in druga fantazijska bitja pa so potisnjena kot drugorazredna bitja v življenje v getih. S svojo pripovedjo pa nas avtor tudi trezni z globljim uvidom sveta in odnosov med ljudmi. V svoje knjige je vključil like iz evropske mitologije in slovanskega ljudskega izročila. Morda boste bralci prepoznali celo malce zakrita in spremenjena imena nekaterih znanih evropskih mest.

Po teh delih so razvili videoigre, posneli TV-serije in film ter jih predelali v grafične romane.

Saga je v prevodu v slovenščino začela izhajati leta 2022 pri založbi Mladinska knjiga, prevajalec je Klemen Pisk.

Speči psi

(*Sleeping Dogs*, ZDA, 2024)

Časi intrigantnih kriminalk so že zdavnaj mimo. V sodobni filmski produkciji, vsaj tisti zahodni, namenjeni filmom, ki bi polnili kinodvorane – zmanjkuje idej in vse bolj pogosto se ponavljajo ene in iste zgodbe. Prav osvežujoče je kdaj naleteti na film, kot je *Speči psi*, ki si ga lahko ogledate pri ponudnikih pretočnih storitev Prime video in Max.

Russell Crowe, ki smo si ga vsi najbolj zapolnili po filmu *Gladiator* zadnja leta ne dosega več filmskih uspehov, kot jih je dosegal nekoč. Pa vendar se zdi, da se tudi s filmom *Sleeping Dogs*/*Speči psi* počasi vrača na poti stare slave.

Nekdanji kriminalist, ki se zaradi prometne nesreče bori z neprestano izgubo spomina, se vključi v ponovno preiskavo umora izpred desetih let, saj je ostalo le še nekaj dni časa do usmrtnice obsojenega za umor in obramba poskuša na vse načine, da dokaže nedolžnost obsojenega. Ko se odkriva plast za plastjo, nekdanji kriminalist hitro ugotovi, da je bilo pred desetimi leti storjenih veliko napak in vse bolj se ugotavlja, da za samim zločinom stoji velika skrivnost, katere akter je tudi sam.

Film nas počasi pritegne v razmišljanje o pravičnosti in dokončnosti smrtne kazni, ki je še zelo navzoča v mnogih državah sveta. Ali smo lahko tako zelo prepričani, da je nekdo kriv, da za kazen njemu odzhamemo življenje? Ali je maščevanje zob za zob, življenje za življenje sploh moralno in smiselno?

Film priporočam vsem, ki v gledanju filmov iščejo več kot samo kratkočasje in si z ogledom filma želijo postavljati eksistencialna ter tudi metafizična vprašanja o smislu, minljivosti.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

28. december 2024 - 1. januar 2025: Duhovna obnova s silvestrovanjem za Vero in luč

29. december 2024 - 1. januar 2025: Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine. Vodijo: br. Primož Kovač, br. Stane Bešter, br. Miro Pavšek, s. Petra Mohorko, animatorji

10. - 12. januar: Družinska kateheza – župnija Mati usmiljenja – Maribor

10. - 12. januar: Duhovne vaje za ministrante – bratje kapucini

17. - 19. januar: Družinska kateheza – župnija Sv. Danijel – Celje

24. - 26. januar: Družinska kateheza – župnija Kamnik

31. januar - 1. februar: Seminar - Socialna akademija

31. januar - 2. februar: Duhovne vaje za zakonsko skupino. Vodi: nadškof dr. Marjan Turnšek

7. - 9. februar: Duhovne vaje za pripravnike za birmo – župnija Murska Sobota

14. - 21. februar: Duhovne vaje za birmance

21. - 23. februar: Duhovne vaje za odrasle skavte

22. februar: Duhovna obnova za prvoobhajance in starše. Vodita: br. Stane Bešter in s. Petra Mohorko

26. - 28. februar: Dijaki gimnazije Anton Martin Slomšek – Maribor

28. februar - 2. marec: Duhovne vaje za birmance in

Assisi – za mlade

Bratje kapucini vabimo vse mlade na **romanje v Assisi 2025**. Naslov romanja: Ključ Assisija.

- Romanje v Assisi za mlade (od 18.–32. leta) bo od 14.–20. julija 2025.
- V preprostosti bomo skupaj hodili po Frančiškovih in Klarinih poteh – z in za Jezusom

prvoobhajance – župnija Ljutomer

28. februar: Delavnica Izdelava križev (Rok Pisk)

7. - 9. marec: Duhovne vaje za Vero in luč – Vil

7. - 9. marec: Duhovne vaje za birmance – župnija Tišina, Bakovci

14. - 16. marec: Družinska kateheza – župnija Polzela

21. - 28. marec: Duhovne vaje s postenjem. Vodita: br. Miha Sekolovnik in Polona Marc

28. - 30. marec: Duhovne vaje za zakonce in člane ŽPS – župnija Ptuj - Sv. Ožba

28. - 30. marec: Duhovne vaje za člane ŽPS - župnija Sv. Magdalena - Maribor

29. marec: Duhovna obnova za prvoobhajance in starše. Vodita: br. Stane Bešter in s. Petra Mohorko

- Za več informacij se obrni na br. Mira: 068 197 694 oz. miro.pavsek@gmail.com
- Z vami bomo: br. Miro Pavšek, br. Luka Modic, br. Ambrož Brezovšek in s. Ana Šuštar, FMM.
- Cena: 210 eur
- Nakazilo na: Miroslav Pavšek, Breg 18, 3000 Celje, TRR: SI56 0400 1013 0724 561 (OTP Banka), Namen: Ime in priimek – dar – romanje v Assisi 2025
Prijava na: <https://forms.gle/bevGNudtw3TKtWHd8>

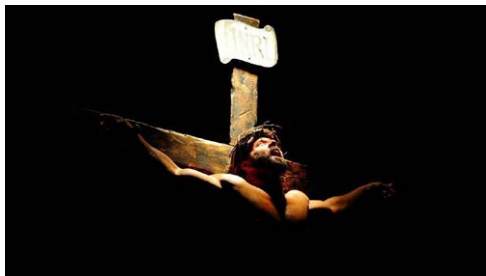
Frančiškovi bratje in sestre vabimo na **osebno spremljane duhovne vaje v Frančiškovem duhu**, ki bodo od 26. do 31. decembra 2024 v domu duhovnosti bratov Kapucinov v Vipavskem Križu. Spremljevalci bomo br. Jurij Slamnik, kapucin, br. Janez Kurbus, minorit in Bena Briški. Prijavite se na E-mail: slamnik@gmail.com ali tel. 040/586 813 (br. Jurij Slamnik)

Ali veš

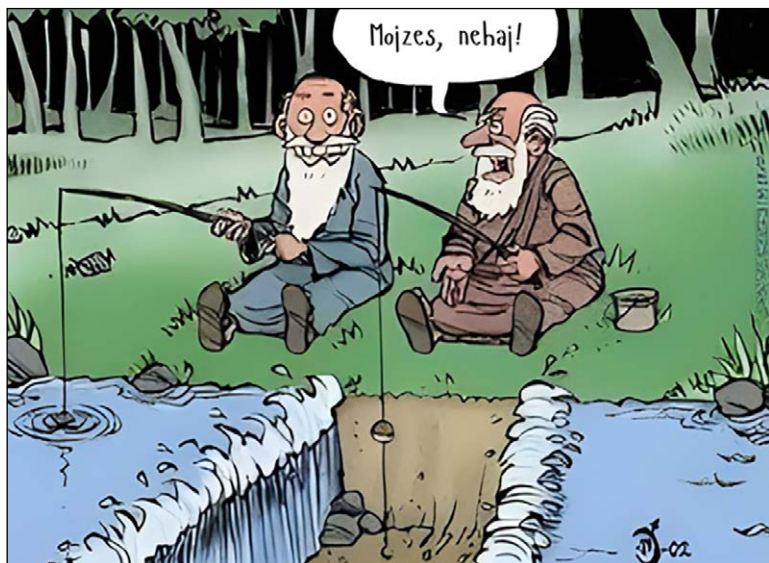
Odrešenje je kot velika radirka za življenje – briše napake in daje priložnost za nov začetek.

Ali si vedel, da:

- Je bilo odrešenje napovedano že v Stari zavezi? Preroki so napovedovali prihod odrešenika, ki bo prinesel odrešenje ljudem, kar se je uresničilo v Jezusovem prihodu.
- Je odrešenje zelo povezano z odpuščanjem? Jezus je umrl na križu da so nam bili odpuščeni grehi in smo bili odrešeni.

- Tudi psi iščejo odpuščanja? Če kaj zamočijo, pogosto imajo sklonjeno glavo in prinesejo igrčke, v znak želje da jim odpustimo.
- Jezus nas je pred več kot 2000 odrešil s svojo smrtjo na križu. S tem je zmagal nad smrtjo in prevzel nase grehe človeštva. Za nas je dal svoje življenje. Bodimo za ta dar hvaležni iz dneva v dan in se po svojih najboljših močeh potrudimo živeti kot vzor drugim!

- So simboli odrešenja križ, jagnje in golob? Križ je najbolj prepoznaven simbol odrešenja, saj predstavlja Jezusovo žrtev. Jagnje simbolizira Jezusovo nedolžnost, žrtev, golob pa Svetega Duha, ki prinaša mir in odrešenje.

- So Judje mislili da bo Odrešenik zavladal nad rimljani ter jih osvobodil?
- Je Mojzes večkrat prosil Boga za odpuščanje grehov svojega ljudstva ter za novo priložnost?

Zapeli so najmljaši...

Le o čem je tekla beseda?

Bratje radi skupaj zapojemo

Nekaj zanimivega nam bosta povedala

Skupaj smo vesela in velika družina

Kdo bo naredil najlepši venček?

Iz Assisija prihajajo tudi takšne dobrate

Prečudovit razgled na hribe in doline

Foto: Matej Nastran – razgled na Veliki vrh v Košuti

*Gospod, hvala ti, da si poslal svojega Sina,
da nas rešiš in nas obnoviš v ljubezni.
S tvojo milostjo smo odrešeni in osvobojeni,
naj nas vodi tvoja resnica in luč.*